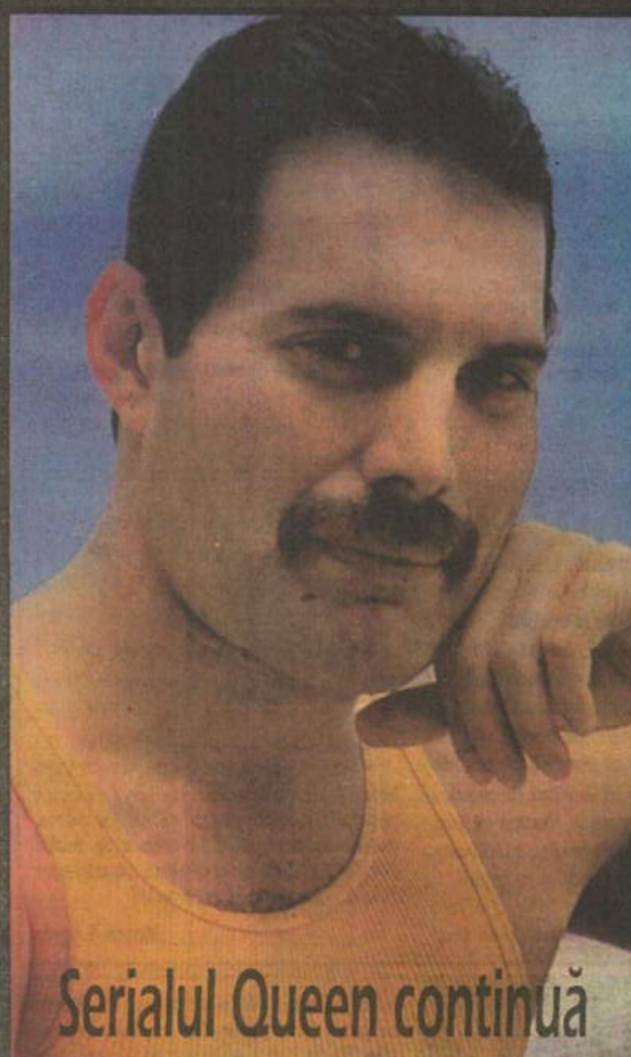

POP ROCK

Anul II
Nr. 19 (32)

mai '94
16 pagini
300 lei
3,00 DM

revistă dependentă de toți fanii muzicii

Serialul Queen continuă

Mariah Carey
merită o pagină și... ceva

Ura De După Ușă

călare
pe
situație
la Metal
Promotion

PINK FLOYD

Cronică
de disc

Până vine la București vă prezentăm
o video-casetă cu

PARADISE
LOST

FESTIVALUL MIHAELA RUNCEANU

A patra ediție s-a desfășurat între 13-15 mai, la Casa de Cultură din Buzău. Pentru că nu ne-au parvenit imagini și comentarii mai ample, ne rezumăm la palmaresul transmis de corespondentul nostru George Popescu. Menționăm și faptul că organizatorii nu ne-au informat în nici un fel, iar de invitație nu mai vorbim. Apoi, unii se vor declara marginalizați de presa bucareșteană!

Trofeul Mihaela Runceanu - (acordat de firma Konica) - 250.000 lei - Dana Dobro (Buzău); Premiul I (oferit de Inspectoratul pentru Cultură) - 200.000 lei - Loredana Martinov (București); Premiul II (firma Ciny Sat TV) - 150.000 - Adriana Șerban (Buzău); Premiul III (Radio Campus) - 100.000 lei - Viorica Pilică (Ploiești). Premiul pentru cea mai bună interpretare a unei melodii din repertoriul Mihaelei Runceanu i-a revenit Melaniel Apostol (30.000 lei). Un Premiu Special a obținut clujeanca Sonia Ploscaru (30.000). Un alt Premiu Special (de 50.000) a ajuns la Ploiești, prin Cristian Heres. Premiul Tinereții i-a fost atribuit Eleni Pavel (15 ani, București). Premiul Casei de Cultură (tot 50.000) - Mihaela Dănilă (Buzău) și Premiul firmei Storm TV (50.000) a plecat la Brăila, cu Mariana Badiu.

N.R. Vechea boală de a premia pe aproape toată lumea continuă să bântuie festivalurile interjudețene, mai mici sau mai mari!

BANANA TASTE LA BRAȘOV

Miercuri 18.05.1994 ora 14.30, a fost lansat în premieră națională la Radio 1 FM Brașov, albumul Taste It, al grupului bucureștean Banana Taste. Adept al unui sound ce se situează undeva între new-wave și pop-rock (după propriile declarații), grupul se află la prima apariție discografică, grație sprijinului acordat de firma VIVO și își face apariția pe piață cu un compact disc și o casetă, o performanță ce nu este de multe ori la îndemâna unei formații profesioniste. Dar iată câteva declarații la cald luate în exclusivitate pentru revista Vox Pop Rock.

Rep.: Vă rog să vă prezentați pe scurt și să încercați o explicație a acestei inedite experiențe cu Banana Taste.

Cristian Moldoveanu: Am 24 de ani, sunt chitaristul bas al formației, cânt cu băieții de doi ani; am încercat să facem ceva împreună și se pare că am reușit. Față de ceea ce făceam înainte cred că m-am schimbat mult, mi-am schimbat unele idei în ceea ce privește muzica și cred că și în ceea ce privește modul de viață. Probabil că m-a afectat și pe mine așa-zisul sindrom de grup.

Lucian Moldoveanu: Sunt toboșarul trupei și fratele lui Cristi, am 28 de ani, sunt de doi ani cu trupa și cel puțin pentru mine debutul a însemnat foarte mult, nu mă așteptam să scoatem un C.D. din prima, sper să avem succes la public și la vânzări. Sper ca în viitor să scoatem un disc cu piese mai bune și asta cât mai curând.

Narcis Spolă: Am 26 de ani și sincer să fiu eu nu prea cunosc muzica, eu mă ocup cu sound-ul și încerc să fac în așa fel încât grupul să sune cât mai bine. M-aș bucura să știu că măcar 5% din albumul meu aparține și mie. Părerea mea este că sound-ul trupei seamănă din ce în ce mai mult cu ceea ce se aude pe-afară decât cu muzica cântată de obicei de trupele românești. Verdictul final îl va da, însă, publicul.

Silviu Buduca: Sunt născut în data de 17.07.77, cred că 7 este cifra mea norocoasă și înainte de a cânta cu Banana Taste nu am cântat nicăieri, practic am început să cânt după ce m-am cunoscut cu ei. Pentru mine a fost și este de fapt o continuă experiență, încă mai sunt puțin năuc. Știi, azi dimineață, la ora cinci, am plecat din București și aici programul a fost deosebit de încrâcat: Radio - interviu, lansare, librărie - conferință de presă, apoi în sfârșit spectacolul din această seară; totul s-a succedat atât de rapid, dar a fost, în același timp, atât de plăcut! Noi nu dorim să rămânem o formație de studio, dorim să concertăm și va trebui să ne obișnuim cu acest ritm. Deocamdată există dorința și posibilitatea de a concerta, însă nu avem scule de concert. Iar ca să închiriem, nu ne putem încă permite. Și probabil cel mai important lucru este că ne lipsește un impresar. Iar ca să ne dăm pe mâna oricui, nu știu, parcă ne este puțin frică.

Dan ????: Sunt născut în 1963, cânt de vreo 15 ani, însă Banana Taste a însemnat o experiență nouă pentru mine. Am cântat rock, era prea mult pentru mine. Am cântat disco, era prea puțin și Banana Taste a fost chiar ceva pe gustul meu. Eu sunt de fapt ultimul venit în trupă, am doar două luni - ei au avut un chitarist care nu făcea față, mă rog, a plecat și albumul a fost înregistrat cu Manuel Savu, un chitarist bun, dar care nu a vrut să se implice în concerte, el dorind să rămână un chitarist de studio. Așa m-am contactat pe mine, am făcut împreună o pisă de probă, le-a plăcut, așa că am rămas și nu regret. Modul de viață nu cred că mi l-a schimbat lucrul în grup cu Banana Taste, mie îmi plăcea și înainte să lucrez în grup, eu sunt o fire conștiincioasă, cineva îți place să muncească mult, să sune totuși bine. Să vii ultimul în trupă nu este un lucru întotdeauna plăcut, dar am găsit niște oameni minunați, care m-au ajutat mult să mă integrez.

Cătălin Radu Grațian: Am 25 de ani, sunt născut în zodia Racului - suntem trei Raci - sunt student în anul trei la pedagogie muzicală la Academia Lucrețiu Pătrășcanu, sunt împreună cu Silviu unul dintre fondatorii grupului și am încercat să-i strâng întotdeauna pe cei din grup cât mai aproape, iar faptul că am reușit un start - cred eu - mă bucură enorm.

(va urma)
Paul Leder (Brașov)

TATUAJE COLOR

Echipament american
100%
numai cu programare

☎ - 623.86.01/zilnic între
orele 9,00-17,00

CRONICĂ TÂRZIE DE LA CLUJ-NAPOCA

Colegii noștri, Codruța Prodan și Robert Varga, ne anunță, abia acum, că pe 22 aprilie, aniversarea Top 9099 de la Radio Cluj, realizată de Marius Măndiș și Adrian Sulea, a ajuns la ediția 150! Sărbătorirea a avut loc la discoteca Napoca. În cele cinci ore s-a dansat, s-a cântat, s-au organizat concursuri, tombola sponsorizată de patronii discotecii. Atmosfera a fost excelentă. O oră s-a transmis în direct pe post. Vă puteți întâlni cu cei doi, în fiecare vineri, de la orele 20,00.

multe reușite emisiunii TOP 9099!

SALSA YOU & ME

Nici nu s-a terminat bine primăvara și mercurul termometrelor a luat-o razna. În sus! Și dacă în mai au fost 35 de grade, ce-o să ne facem la vară? Vă spun eu. Dacă n-o să aveți destui bani ca să ajungeți să vă răcoriți în valurile mării sau la umbra brazilor din Carpați, există totuși în București un loc unic: terasa SALSA YOU & ME, reînscădărită recent.

Așa-i că e o veste bună? Bucuria am împărtășit-o joi, 19 mai, cu patronii acesteia și cu câțiva fideli ai locului: Dan Bittman, Mugurel

UN ALT ÎNCEPUT

Vrabete, Tino Furtună, Laura Stoica, Mariana Țurcanu și reprezentanți ai presei audio, vizuale și scrise.

Printre felicitări, cocktail-uri și gustări, am aflat că începând din iulie se intenționează reluarea celebrilor seri de jazz și rhythm & blues.

Clubul speră să devină un loc de întâlnire al tuturor iubitorilor de muzică bună și artă, în general. Pentru că aici vor avea loc și lansări de discuri, diverse show-uri, parade de modă și expoziții.

Cele două mese de biliard aflate în bar-ul de la subsol există încă și-și

SABOTAJUL DE LUNI

No-am oprit la pagina 10 prin sondaj. No-am îngrozit. Cineva pune ceva la cale pentru a compromite înimioasă echipă. Uite ce-am găsit: La primul bumb, ghilimelele se închideau după cuvântul galeria. Mai jos, acele pagini au rămas oale. Aparatul confinat de poște producea postere și nu postel. The se face Yho. Beavis And Butt-Head Experience se transformă dintr-un titlu, în titlu plus surse, prin decizia cuiva. Show a rămas fără w. Fleetwood Mac seforă din cauza scrierii încoace. Video-magaziul a fost scutit de un a, singurul pe care-l avea. Prayer For The Dying al lui Seal a devenit Rayer. 2 Pac Shkur se scrie așa, pentru că-i numele unui om. Mai sus puțin Jackson se desparte astfel: Ja-clson!!!. Poate crede cineva că așa s-au scris materialele? Noi nu. Și atunci ne întrebăm cine sabotează revista și de ce, bănuim?

Los Vigilentes

HARA LA KIRI

V-ați prins că și noi am scădat-o? La textul lui Brian May lipsea un y și au un r! Ne-am băgat pentru că ne-au sunat fanii revoltați și bine au făcut. Apoi colega

Anca îi datorază, se pare un mic domnu-lui Nedelcu (Valrom), iar altcineva postului de radio XXI. Supărați, noi, Grupul Hara-kiri, ne retragem până la toamnă lăsând loc banalelor erate. Poate cu ele vă împăcați mai ușor.

MARA TOURS Ltd.

Group Of Companies

MARA®

SE APROPIE VACANȚELE

O agenție care vă așteaptă cu brațele deschise pentru a merge pe Litoral (Mamaia, Neptun), la munte (Sinaia, Poiana Brașov), sau în diferite stațiuni (Băile Herculane, Olănești, Covasna). Pentru grupuri de peste 20 de persoane se aplică tarife preferențiale. Dacă părinții sunt draguți cu voi și dacă notele voastre fi conving, puteți merge și în SUA, India, Thailanda, Anglia, Grecia, Cipru. Se pot face și excursii cu autocarul în Germania. Grupuri mai mari pot prinde și deplasări la concerte europene.

Pentru prețuri și alte amănunte, puteți suna la 6164599 sau 6164597. Numere de fax: 3121398 și 3120471.

Cum ajungeți la fața locului? Dacă găsiți Hanul lui Manuc, atunci îi ocoliți și intrați în strada Iuliu Maniu nr. 62.

CLUB

ateaptă clienții.

Totul aseasonat cu produsele bucătăriei cu specific italian (mamma mia!). Și dacă pizza vi se va părea prea condimentată, berea e la rece! De la 11 dimineața până la ultimul client. Ei? Ne vedem acolo?

Anca Lupeș

RIEX ET PATRIAE

Astfel s-a numit spectacolul ce a avut loc pe data de 9 mai a.c. la Casa Studenților din Craiova. Organizatoarea - puternică asociație a studenților „Medicub” - a avut o idee de geniu reunind pe aceeași scenă două nume notorii: formația PASĂREA COLIBRI și ROND.

Am să vă explic imediat de ce.

Ambele grupuri exprimă un non-conformism declarat. Dacă în cazul PASĂREA COLIBRI el vizează (prin Baniciu și Pittis mai ales) generația anilor '68, în cazul grupului lui Cristian Pațurcă, el marchează generația anilor '90. Este deci seducătoare alăturarea a două epoci contestatate. PASĂREA COLIBRI apare înfășurată în blânda ideologie ghandistă cu trimiteri directe la exponenții americani. Protestul este neviolent (flower-power) și pedalează mai mult pe latu-ra generației-victimă („Vinovații firă

vin”), asemeni lui Dylan („It's All Right, Ma, I'm Only Bleeding”). Simbolul artistului e un pașnic muzician („Mr. Tambourine Man”), iar amenințările vizează mai degrabă profetii îngrijorătoare („Ploaia care va veni”), din nou citându-l pe Dylan („A Hard Rain's A Gonna Fall”).

Latura „pur” românească e dată de mai vechile compoziții ale lui Baniciu din perioada PHOENIX și cele ale lui Vintilă.

De la „revoluția culturală” a trecut însă ceva timp și iată că grupul ROND marchează ceea ce s-a dorit a fi „revoluția socială”. „Cântecele golaniilor” sunt mult mai virulente și mai critice („Măi animalule”), ba chiar și „artistul” posedă acum o altă conotație („Sunt rocker”). O dată depășit acest prag, compozițiile lirice ale lui Cristian Pațurcă îmbracă tulburătoare teme biblice.

Spectacolul a fost de înaltă ținută, iar publicul foarte cooperant. Mircea Vintilă, cu care am reușit să stau de vorbă la ieșirea din scenă, consideră spectatorii craioveni ca excepționali. Ca dovadă a receptivității subliniază faptul că grupul PASĂREA COLIBRI se află la Craiova pentru a treia oară. Vine cu aceeași plăcere și e întâmpinat cu aceeași bucurie. Neagă cu modestie aprecierea că a fost motorul recitalului și-mi vorbește de primul disc PASĂREA COLIBRI - un „best of” conținând piese „live”.

Vlady Cnejevici e singurul din grup care nu face parte din vechea generație. Faptul că e solicitat și foarte bine cotate e numai meritul lui de muzician. Adevărat om-orchestră (claviaturi, voce, aranjamente orchestrale), își găsește timp să colaboreze și cu Gyuri Pascu, și cu formațiile PACIFIC și COMPACT a căror component este, ba chiar să-și lanseze în toamnă un L.P. de autor.

Cu Pittis am stat de vorbă într-un tumultuos periplu prin Casa Studenților. Nu e surprins că publicul tânăr iubește melodiile vechii generații, consideră că la vârsta asta ei își caută identitatea proprie, recunoscându-și „părinții” și implicit faptul că au o istorie. E convins că își vor avea și ei eroii lor și firă să vreau mă gândesc la discuția pe care am avut-o mai înainte cu Dr. Barbi, prezentatorul acestui spectacol, despre noua generație contestatară. El susține că latura ei socială implică un comandament moral plin de perspective.

Aici s-a oprit exercițiul meu de admirație. Programul încheiat și pro-sant ce-i mâna pe artiști la aceea oră târzie din noapte spre casă, nu mi-a dat răgazul necesar să discut și cu Mircea Baniciu, de fapt cel ce definește forma PASĂREA COLIBRI. Mă-ri plăcut să aflăm dacă „amprenta Baniciu” va orienta viitoarele producții colective ale grupului. Dezvoltându-l ca pe un organism muzical cu personalitate proprie.

N-am stat de vorbă nici cu înfocatul Cristian Pațurcă, să-l fi chestionat pe el, cel care riscă cele trecu-tul și mai ales prezentul social, cum vede viitorul și evoluția sa artistică, incontestabil plină de substanță.

Viorel Pîrlig

Editori

Third Multimedia Consultants
Adresa redacției: Calea Victoriei
101, scara B, et.2, ap. 10, sector 1,
București, cod 70176. Telefon
6590912/Fax 6593651
Pentru corespondență: C.P. 307,
O.P. 22, sector 1, București, cod
71100.

Director: Andrei Partos

Redactor șef: Orlanda Deladi

Secretar gen. de redacție:

Marian Turtă

Director comercial:

Serina Badea

Departament difuzare:

Mihai Năstase

Colectiv redacțional:

Corina Vladu, Adrian Coleașă,
Gabriel Gombos, Manuela Boacă,
M.V. Pop, Viorica Părlig, Petrică
Pavel (foto), Diana Ropotan.
Numărul de catalog: 2131
Număr de cont: 40730781
Banca Agricolă S.A. - S.M.B.
Cășitorii din străinătate se pot abo-
na prin RODIPET S.A. - P.O. Box
33-57 Fax 0040-1-3129432 sau
3129433, telex 11995 - Piața Presel
Libere nr. 1, București România

Editare computerizată:

Tiparul executat la

TIPOGRAFIA
ROMANIA AZI S.A.

Un spectacol e cea mai frumoasă întâlnire de dragoste

Marti, 17 mai. Magazinul Muzica este din nou gazda unei lansări, a unei lansări mult așteptate. E vorba despre caseta și C.D.-ul Angelei Similei. C.D.-ul conține 17 piese, lansate la cei 30 de ani de carieră. Alegerea lor nu a fost ușoară. Ne-am fi așteptat ca la conferința de presă, întrebări de tot felul să nu se lase prea mult așteptate, având în vedere că Angela Similei a ocolit cu multă măiestrie, în ultimii trei ani, presa. Dar, spre deosebire de alte dați, odată gheața spartă, întrebările au fost mai la obiect. Pentru cei mai mulți ziaristi, spectacolul de la Sala Radio, Telephon - Leucemia, a constituit o revenire „în forță” a Angelei. Unii chiar considerând-o un al doilea început de carieră. Întrebată de ce s-a retras, Angela Similei a precizat că nu e vorba de o retragere, ci doar de o absență. „Am avut nevoie de un timp pentru a-mi răspunde la unele întrebări, am avut nevoie să mă odihnesc. Am muncit 30 de ani. Se zice că o jumătate de oră de scenă poate fi comparată cu munca de șase ore a unui miner.” Spre ce se îndreaptă această

revenire? Spre un singur țel: ajutarea genului, „care, ca orice domeniu al existenței noastre, trece și el printr-o perioadă grea”. Și asta s-ar datoră faptului că „și creatorii au trecut și poate încă mai trec printr-o perioadă în care caută răspunsuri. Datele existenței noastre s-au modificat. Pentru a realiza ceva, trebuie ca toți să fim uniți, ca toți să mergem pe același drum. Dar asta implică și alte cerințe și ele sunt legate, în general, de nevoile de ordin material. Muzica ușoară românească nu trece printr-o criză. Melodia a rămas. Totul depinde de cum îmbrăcăm această melodie. Soluția pentru a ieși din acest impas este să se găsească investitori, să existe o lege a dreptului de autor bine pusă la punct. Însă ca și înainte, arta este întotdeauna lăsată la o parte.” Un reprezentant al ziarului „Lucacșul Românesc” din Canada, a dorit să afle dacă va fi posibil în curând un turneu în America. Invitații au fost, dar „așa cum un artist consideră că trebuie să vină în fața publicului ca la cea mai frumoasă întâlnire

de dragoste, așa trebuie să privească lucrurile și un impresar. Și asta încă nu se întâmplă.” Am mai aflat că Angela Similei pregătește câteva video-clipuri, că spre sfârșitul anului va fi lansat un disc cu piese noi, că și-a dorit să facă și film, dar singurul regizor care a avut curajul să o solicite a fost Ion Popescu Gopo. În urma spectacolului „Telephon - Leucemia” s-au strâns în jur de 50 milioane lei. S-a mai precizat încă o dată că toate încasările obținute în urma vânzării casetei și a C.D.-ului vor fi donate aceluiași scop: salvarea copiilor bolnavi de leucemie. (Anca Lupeș)

ANGEL Test

ÎȚI AMINTEȘTI DE MINE

Zece C.D.-uri pentru cei care o cunosc cu adevărat pe ANGELA SIMILEA!

11. Ce rol a interpretat în musicalul „Corina” și cine i-a fost partener?
12. În 1977 solista a realizat un film pentru televiziune. Care a fost titlul și cine a semnat regia?
13. Ce colecționează Angela?
14. În care film pentru marele ecran a jucat și cu care regizor a lucrat?
15. Cea mai bună prietenă a Angelei este...
16. Ce fel de premiu a primit anul acesta și de la cine?

17. Descrieți ultima costumație de scenă din recitalul de la Cerbul de Aur - Brașov 1992.

18. Cum s-a numit serialul realizat de Marian Stere la Radio România Tineret și câte episoade a avut?

19. Cine a compus melodia „Viață de artist”?

20. Care sunt florile ei preferate?
Întrebările ne-au fost furnizate de Cristina Popescu din partea grupului de „angeliști” din București.

S-a născut fratele lui TOP CD

La aceeași adresă cu noi, Calca Victoriei 101, înțeață de câteva zile un nou magazin cu echipament pentru mai toate sporturile. Dacă vreți să purtați un tricou ca cel al Gabrielei Sabatini, ochelari Uvex sau încălțări Puma, aici trebuie să veniți.

De la TOP CD aflăm că peste zece zile va sosi un lot de compact discuri de mare interes. Colecționarii de muzică pot găsi și acum multe rarități (la prețuri normale și legale!).

ROCK '94

După ce în numărul trecut am publicat prima etapă a concursului nostru, am primit un telefon din partea firmei G.D. Total Service prin care am fost aspru certați pentru că imaginea afișului nu era completă. Ba mai mult, ni s-au cerut invitațiile-premiu (12) și cele patru tricouri despre care am scris. Am procedat în consecință, trimițând în aceeași zi obiectele solicitate generoasei firme. Spațiul ocupat de anunț și partea de afiș a fost de numai 150 cmp (248.700 lei). Noi n-am cerut nimic, așa cum nici în 1991, 1992 sau 1993 (când am publicat toate siglele sponsorilor) n-am primit nimic! Despre faptul că noi nu avem nici un contract cu organizatorul n-are rost să amintim aici, decât pentru a vă explica LIPSA TOTALĂ A OBLIGAȚIEI DE PUBLICARE A AFİȘULUI INTEGRAL. Noi nu avem facilități de la

sponsorii care dau bani sau fac servicii, nu avem priorități ca ziaristi, nu figurăm pe afiș, deși de fiecare dată am oferit informații ample despre manifestările organizate de G.D. Total. Vom reveni la acest tip de atitudine după Festival. Deocamdată vă anunțăm că vom CONTINUA CONCURSUL CU BILETE CUMPARATE de redacție. A treia etapă (cea din 31 mai) va avea premii suplimentare oferite de Coca-Cola (T-Shirturi și ceasuri de mână).

Runda a 2-a

1. Cum se intitulează cele trei albume Direcția 5?
 2. Cine este ultimul sosit în grupul Compact și din ce localitate provine?
 3. Când a apărut pentru prima oară în V.P.R. o fotografie a grupului Saxon?
- Răspunsurile le așteptăm până pe 31 mai. Numai cine se grăbește câștigă!

CE MAI E NOU LA MIGAS REAL COMPACT?

• La înregistrarea piesei pentru naționala României (la ora la care citiți aceste rânduri o cunoașteți deja) au participat Dani Constantin (gitară și aranjament orchestral), Laura Stoica și Teo Peter (text), Adrian Ordean (inginer de sunet). Au cântat: Leo Iorga, Toni Șeicărescu, Gheorghe Gheorghiu, Teo Peter, Vlady Cnejevici, Manuel Savu, Florin Ionescu, Dani Constantin. Optimismul s-a menținut pe tot parcursul înregistrării. • Continuă lucrul pentru primul album cu Weinberger Blues Machine. Prezenți la datorie: A.G. Weinberger (chitară, muzică, voce), Iulian „Mugurel” Vrabete (bas, vocal), Vlady Cnejevici (keyboards), Florin Ionescu (tobe). Cine dorește să-i vadă la lucru, îi poate găsi la Club 30 (de regulă joia). • În ultima săptămână au avut spații de înregistrare pentru proiecte viitoare, despre care vom relata, Sanda Ladoși, Mona Roșoga, Gheorghe Gheorghiu, Conexiuni.

Nana Cnejevici

Pentru scrisori și topuri

Repetăm rugămintea de a ne scrie la C.P. 307, O.P. 22, sector 1, București cod 71100. Precizați numele rubricii căreia vă adresați. Pentru cei care ne trimit clasamente ale posturilor de radio (cu care avem contract de reciprocitate) numărul unic de fax este 6593651. Termenul limită pentru ca topurile să fie publicate, este vineri (până la ora 12.00). Așteptăm din partea posturilor de radio lista orelor exacte la care se difuzează spoturile publicitare V.P.R.

Colecțiile vă stau la dispoziție!

Din 1993 mai avem numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 12, 13. Colecția costă 900 lei plus 300 pentru colet și expediere. Deci 1200, cu precizarea pe mandat: COLECȚIE 1993.

Numerele din trimestrul I le avem pe toate (deocamdată). De la 14 la 24 inclusiv. Colecția costă 2000 lei, în loc de 2560. Și în acest caz expediția costă 300 lei.

Pentru abonați 50% reducere!

Prețurile cresc în continuare după cum bine știți. Noi ne-am scumplit cu 10 lei! Pentru abonați, avantajele cresc. Prețul unui exemplar rămâne de 150 lei! Cei care doresc să profite de ocazie, o pot face trimițând banii prin mandat poștal (pentru minim trei luni, ceea ce înseamnă 1950 lei) pe numele SORINA BADEA, sau MIHAELA COVILTIR, Calea Victoriei 101 scara B, etaj 2, ap. 10, sector 1, cod 70176. În paranteză vă rugăm să treceți numele revistei, iar adresa voastră să o scrieți cu litere de tipar!

ZBURDÂND PRIN ISTORIA POP-ROCK

26.05.

1953. Elvis Presley s-a clasat pe locul doi într-un concurs de interpretare, ce a avut loc la Jimmie Rodgers Memorial Show.

1974. La concertul de pe White City Stadium de la Londra, peste 1000 de persoane au fost preluate de asistenții medicali.

David Cassidy

Surescitarea generală a produs-o David Cassidy, vedeta serialului TV, „The Partridge Family”. O singură fetiță nu și-a mai revenit, decedând după patru zile. Avea 14 ani și se numea Bernadette Whelan. Cel care a provocat isteria adolescentelor a primit vestea cu mare tristețe. Cel mai mare succes de top l-a atins cu albumul „Dreams Are Nothing More Than Wishes”. În SUA trupa sa, The Partridge Family a atins culemele clasamentului cu piesa „I Think I Love You” (1972). Trei L.P.-uri ale trupei au intrat în TOP 10.

1990. David Bowie este dat în judecată de fosta sa soție, Angela, care revendică suma de 56 milioane dolari.

Pentru prima dată primele cinci locuri ale clasamentului de singles din Billboard sunt ocupate de femei! Madonna cu „Vogue”, Heart cu „All I Wanna Do Is Make Love To You”, Shihad O'Connor cu „Nothing Compares 2U” și Janet Jackson cu „Ain't It Great”.

27.05

1977. A fost lansat discul „God Save The Queen” cu The Sex Pistols.

28.05

1969. Tocmai când John Fogerty a împlinit 24 de ani, trupa Creedence Clearwater Revival (din San Francisco), intră pentru prima dată în topul britanic, cu „Proud Mary”.

1973. Ronnie Lane pleacă de la The

Faces.

1976. The Allman Brothers s-au despărțit.

1983. Puștii din Boston, Massachusetts, New Edition, ajung pe poziția de vârf din Marea Britanie cu „Candy Girl”. Producătorul lor, Maurice Starr, și-a propus să aducă pe scenă un înlocuitor pentru Jackson Five, pentru a profita de terenul lăsat liber. Mai târziu, componenții au activat pe cont propriu (Bobby Brown și Ralph Tresvant) sau în grup de trei, Bell Biv DeVoe.

29.05

1961. „Stand By Me” al lui Ben E. King pe primul loc la R&B Chart din Statele Unite. După 26 de ani, a ajuns pe aceeași poziție și în Anglia, datorită

Peter Gabriel

asocierii cu un clip comercial pentru jeansii Levi's.

1989. Dispare John Cipollina de la Quicksilver Messenger Service.

30.05

1966. Dolly Parton s-a măritat cu Carl Dean, la Catoosa County, Georgia.

1972. Primul concert important pentru Roxy Music la Great Western Express Festival, desfășurat la Lincolnshire (Anglia).

31.05.

1961. Chuck Berry inaugurează un complex de distracții din St. Louis, care-i poartă numele, Berry Park.

1985. Al cincilea album Peter Gabriel, „So”, intră direct pe prima poziție a topului din U.K., unde a petrecut 18 luni (pe diverse locuri), devenind cel mai important succes al său de la plecarea din Genesis (1975).

1969. Plastic Ono Band înregistrează „Give Peace A Chance”, într-o cameră de hotel din Canada.

1.06

1956. Doris Day a semnat un contract în valoare de un milion dolari cu CBS, pe o

durată de cinci ani.

1964. Stone-ii invadează America. Sosirea pe Aeroportul J.F. Kennedy din New York s-a produs cu zborul numărul 305 (imortalizat pe discul „Aftermath” din 1966). Începea primul turneu american. În 1975 grupul The Rolling Stones cânta, tot pentru prima oară, avându-l în componență pe Ron Wood (care tocmai împlinea în acea zi 28 de ani).

Două dispariții grele pentru lumea muzicală: Sonny Boy Williamson (1948) și David Ruffin (1991).

2.06.

1953. Elvis părăsește L.C. Humes High School din Memphis, Tennessee.

1967. Debut discografic pentru David Bowie. Producător a fost Mike Vernon, care lucrase pentru Bluesbreakers în 1966.

1973. Electric Light Orchestra, grup format inițial din Roy Wood, Bev Bevan și Jeff Lynne și-a început turneul american la San Diego, California. Violoncelul lui Hugh McDowell i-a surprins pe americani. Nu după multă vreme, acesta a plecat din grup, fiind înlocuit cu Mike Edwards și Colin Walker. În această formulă au înregistrat „Roll Over Beethoven” al lui Chuck Berry.

Talk-show Uniplus
în fiecare vineri,
orele 23,15

Billunar (deocamdată),
vă veți întâlni cu
VPR și Adrian Coleașă
într-o nouă emisiune,
provizoriu numită
„Prinde-mă, dacă poți!”

De toate, dar nemuzicale

• Tony Di Bart este proprietarul unei rețele de magazine care comercializează ustensile de baie pentru persoane sus-puse. Antrenamentul lui Tony pentru cântat s-a produs în băile pe care le prezenta clienților • Bătrânul Beach Boy, Mike Love, s-a însurat pentru a șasea oară. Cereșonia a avut loc pe o plajă de pe lângă lacul Tahoe. Mireasa, Jaquelya Pleser, nu este afectată de exercițiul marital prelung al soțului • Gene Simmons se laudă că a avut de-a face (de-a lungul carierei sale) cu 3.000 de femei. Ba mai afirmă că are și fotografii cu fiecare dintre ele. Colecția de imagini polaroid a început prin anii șaptezeci. Gene susține că a preferat un astfel de hobby, în timp ce colegii săi se îmbătau sau se drogau • Barbra Streissand și-a aniversat cei 52 de ani într-un local italian, Mimmo Ischia's din West London. Au fost doar 50 de musafiri, printre care Elton John și Michael Caine. Pe cât de secretă a vrut să fie petrecerea, pe atât de zelosi au fost unii ziaristi, care tot au aflat • Soția lui Rod Stewart, supermodelul Rachel Hunter, este însărcinată în șase luni. Cei doi își doresc un băiețel pentru că au o fiică, Rone (22 de luni). Frumoasa mamică a semnat un contract de 500.000 lire pentru un ciclu de emisiuni TV cu titlul sugestiv How To Make It The Best Nine Months Of Your Life. Nu-i exclus ca și nașterea în sine să se producă în fața milioanele de telespectatori americani • Dave Downing de la Beautiful South despre trupa sa: „Nu este tocmai un grup, ci mai curând o mașină de băut” • Un duet neașteptat într-un show din Georgia: Sharon Stone și James Brown cântând I Got You • Bryan Adams îi îndeamnă pe fani să-i ajute să creeze un sanctuar al balenelor în Antarctica. El a pus în vânzare o serie de ilustrate, iar sumele vor contribui la salvarea blănderelor mamifere. Așa se întâmplă dacă stai prea mult în preajma lui Sting • Ce mai face vocalul de la Kajagoogoo, Limahl? Se zice că e rușinat. Iată ce a aflat un reporter chiar de la el. „Eram un fraier cu banii. N-ai fi trebuit să călătoreșc numai cu clasa I-a, să stau la hoteluri de cinci stele, în mari apartamente, să cumpăr gajicilor bijuterii Cartier sau să-mi iau tricouri Versace. Dar așa, banii s-au dus!” • Câteva legate de Prince. Michael Hutchence l-a acuzat pe Prince pentru încercarea de a-l seduce prietena, frumoasa Helena Christensen. Omul INXS nu mai vorbește cu prințul purpuriu de doi ani, de când cel din urmă a curtat-o pe superba daneză. Răspunsul australianului la invitația primită din partea lui Prince pentru un party este de nepublicat. La party-ul respectiv au fost peste 300 de oaspeți, printre care Kylie Minogue și Claudia Schiffer care au făcut ravagii • Personalul de culise care lucrează cu Prince îl numesc AFKAP (Artist Formerly Known As Prince), de când omul a trecut la simboluri greu de pronunțat • Tot la Paris, în apartamentul său cu cinci dormitoare, Prince a avut recent o mică aventură. Venind acasă l-a deranjat pe un hoț care opera de zor. Tipul speriat a luat-o la fugă, lăsând colecția de antichități neatinată (valorează un milion de lire sterline).

Coca-Cola®

Super Concurs! Super Premii!

Trimiteti 6 capace Coca-Cola pe adresa OP 22 - CP 299, București, împreună cu o foaie de hârtie cu NUMELE, PRENUMELE, ADRESA și TELEFONUL dumneavoastră până la data de 14 iunie 1994.

- Colectarea plicurilor și tragerea la sorți din 17 iunie vor fi supervizate de binecunoscuta Organizație Gallup.
- Toate premiile vor fi înmânate de Coca-Cola și decizia privind câștigătorii este finală.
- Lista cu toți câștigătorii concursului va fi adusă la cunoștință publicului în cel mult o săptămână de la tragerea la sorți.
- Angajații firmelor Coca-Cola și Gallup, cât și membrii familiilor acestora nu pot participa la concurs.
- Participanții pot trimite un număr nelimitat de plicuri.

Mai multe plicuri - mai multe șanse să câștigați!

(urmăre din nr. trecut)

Rep: În ultimele 18 luni, toate ați simțit din plin presiunea succesului. Cum v-ați descurcat în această situație?

Björk: Eu cred că am avut noroc în privința asta, pentru că am ajuns proprietate publică în Islanda, când aveam 11 ani, așa că am avut 15 ani de repetiții hardcore, înainte de toată nebunia asta. Și cred că, până la urmă, realizezi că toată nebunia nu se referă la tine, ci la personajul pe care l-ai creat. Sună rece și oribil, dar ajungi să te simți foarte norocos că relația pe care o ai cu tine însăși este diferită de cea pe care o ai cu diferite persoane, care nu te-au întâlnit niciodată. E bine să existe această distanță, pentru că, după ce iei Brit Award și apari pe copertele revistelor, nu mai ești tu, ci un simbol a ceea ce faci.

Rep: Sunteți de acord cu asta, Tori și Polly? Cântecele voastre, în mod clar, par să fie inspirate din experiența personală.

Polly: Nu. Eu sunt total de acord cu ce a spus Björk. Am ajuns și eu să realizez că nu ești tu persoana pe care o vezi fotografiată în reviste. Pot să văd acum că este ceva complet diferit de ceea ce sunt eu.

Rep: Dar ați avut ceva probleme până ați ajuns la concluzia asta, nu?

Polly: Da, pentru că nu mă puteam detașa, mi se părea foarte dificil. Sau nu voiam să realizez chestia asta, pur și simplu. Dar acum îmi este mai ușor.

Björk: Într-un fel te poți cu bunica ta, în altul cu prietenul tău și în altul cu tipul de la așezare. Asta nu înseamnă că ești falsă sau ipocrită, înseamnă că te poți adapta la mai multe situații.

Tori: Trebuie să știi care-ți sunt intențiile. În acest interval scurt pe care l-am petrecut împreună, ajutându-ne una pe alta, am simțit că intențiile noastre sunt să expunem părți din noi înșine, care să devină oglinzi pentru alți oameni.

Björk: Îmi pare rău, nu e nimic personal, dar, în general, zăriseți nu se prea înțeleg. Și nici nu mă aștept să o fac. Foarte rar mi se întâmplă să citesc ceva care să aibă într-adevăr conținut. Mai recunosc cam în cinci la sută din cronicile pe care le citesc, și în acelea, doar foarte puțin.

Rep: Dar anumite cronici trebuie să țină cu tine.

Björk: N-ai pune pariu. (râsete)

Tori: Îmi amintesc că, stând trei ore cu cineva pentru un interviu, ajungi să-l cunoști puțin și vorbești despre lucruri foarte intime, încercând să fii deschisă. După care citești ce a scris și te gândești: Doamne, dar eu n-am fost așa! Și te simți înșelată, minșită.

Rep: Nu credeți că dezvăluți prea multe despre voi însevă?

Björk: Eu cred că dacă există un loc în care să te destăinuie, apoi acela este în cântece. Nu e ca și când ai hotărât: OK, acum o să mă destăinui. E ca o necesitate. Trebuie doar să te concentrezi asupra lucrurilor despre care vorbești, și nu asupra ta. Eu compar ceea ce fac cu dormitul, pentru că cei mai mulți dintre zăriseți pe asta o pricep cel mai repede. Nu există nici o modalitate de a hotărî în ce poziție o să te trezești dimineața. Te tot învârti în pat și, la un moment dat, te trezești. Și, dacă n-o faci o săptămână, înnebunești.

Rep: Vă simțiți stăpâne pe viața voastră?

Polly: Da. Aproximativ.

Björk: Aș putea fi și mai stăpână, dar nu vreau. Eu hotărâsc ce se întâmplă. Sunt întotdeauna foarte însetată de acest element surpriză, înțeleg nu-mi fac niciodată program decât pentru câteva zile.

Rep: Dar, în mod sigur, în poziția pe care o aveți, trebuie să fie destul de greu să fiți spontane.

Tori: Ce-i așa spontanitate? Nu există nici o spontanitate. Și acum vorbesc doar în numele meu. Pe scenă, când cânt, acolo este momentul meu de libertate, dar 19 ore pe zi sunt pline de ceea ce trebuie să se întâmple, pentru a ajunge la următorul concert. Cred că am drumul în sânge. Și-mi place la nebunie să cânt. Cred că asta se întâmplă pentru că am cântat 14 ani în cluburi, până la Little Earthquakes. Așa că știu de pe acum ce o să fac pe 6 septembrie sau pe 7 august. Pot să mă uit pe itieră și să-ți spun unde voi fi. Dar nu știu ce

Trei scorpii sau trei zâne?

pentru voi pe 7 august. O să mă suni să mă felicitați pe 7 august?

Polly: Bineînțeles că da. Este ciudat, trebuie tot timpul să încerci să păstrezi echilibrul între a-ți planifica totul și a fi creativ, trebuie să le împaci pe toate în mintea ta, și, în același timp, să îți sub observăție tot ceea ce se întâmplă.

Björk: Trebuie să lași loc și pentru accidente. Să controlezi totul sau nimic. Să controlezi destul. Asta îmi place enorm!

Polly: Am simțit chestia asta exact azi-noapte. După o jumătate de sticlă de vin mă gândeam: mamă, ce viață mișto!

Rep: Tonte cântați cu un grad înalt de abandonare. Ce înseamnă asta pentru voi?

Tori: Este totul.

Polly: Este ceea ce mă poartă prin... viața mea. Îți aduce aminte de ce ai vrut să faci asta înainte de toate - pentru că îți dorești și simți nevoia să o faci.

Björk: E greu să descrii exact această stare, fără a înșira o serie de clipe. Este o dependență, dar nu numai atât.

Tori: Nici nu mai gândești. Îți eliberezi pur și simplu mintea și exprimi. Nu este nimic calculat. Nu eu cânt la pian, pianul cântă la mine.

Björk: Te sacrifici pe tine. Și uiți de tot. Cred că acesta este motivul pentru care sexul și muzica sunt comparate atât de des. Cea mai obișnuită cale de a simți același lucru este probabil, sexul. Pentru că, atunci când faci dragoste, nu gândești. „Acum o să-mi mut mâna 30 de centimetri.” Pur și simplu trebuie să faci ceea ce simți și pentru asta îți urmezi instinctele. Deci, în sensul ăsta, nu că m-aș gândi numai la sex de fiecare dată când sunt pe scenă, vreau să spun numai că am același sentiment ca și când aș face dragoste cu cineva.

Tori: E foarte bine să faci dragoste așa. Mie mi-e mult mai greu pe tărâmul sexului, pentru că există niște chestii peste care trebuie să trec. Nu mă aflu în aceeași stare emoțională când cânt. Atunci mă simt în siguranță. Lucru pe care nu-l simt când fac dragoste. În viața de fiecare zi sunt uscată ca un deșert, iar când cânt sunt ca marea. Mi-aș dori ca și în sex să fiu la fel.

Björk: Eu nu sunt prea comunicativă, dar când cânt e altceva, totul capătă sens.

Polly: Eu cred că ești foarte comunicativă.

Björk: Da, dar trebuie să-mi folosesc foarte mult creierul și mi-au trebuit 28 de ani ca să ajung la performanța asta.

Rep: Vă apucă nebunia în timpul turneelor?

Björk: Te cred și eu. Începi cu meniuri calculate, sănătoase, cu vitamine, fără alcool...

Polly:... ești într-adevăr curat, mănânci bine, faci exerciții, înțelegi în fiecare zi, iar la sfârșitul turneului bei ca să te calmezi, în loc să meditezi sau mai știu eu ce, mănânci toate porcăriile și fumezi.

Tori: Este ca adevăratul minnat pentru mine să aud toate astea, pentru că turneul

meu începe mâine.

Björk: Iar de citit, nu mai citești decât la WC. Încep citind chestii foarte elevate, bune pentru creier, iar spre final, mă trezesc citind despre orgii sexuale și alte nebunii.

Rep: Cum vă descurcați cu cel care vă strigă fel și fel de lucruri din sală?

Tori: Trebuie să se gândească întotdeauna cineva care vrea să te facă să te îndoiști de tine. La mine e întotdeauna foarte liniște când cânt, așa că îi aud foarte bine. Nu știu, însă, dacă există oameni care o pot face pe Polly să-i audă în timpul concertelor ei.

Björk: Meat Loaf!

Tori: „Dă-te jos de pe scenă, curva dracului!” Ei tipă chestia asta și tu (se apleacă amenințător înainte) îi răspunzi: Uite ce e, sunt aici pentru o blestemată de oră și 20 de minute și dacă n-ai un pistol să mă zbori de pe scenă, aici rămân!

Polly: La mine au fost oameni care au tipat de la început până la sfârșit: „Curva dracului! Du-te înapoi acasă!” Și mă mir întotdeauna de ce trebuie să plătesc pentru a face asta. Eu zâmbesc și le cânt, și se pare că țin. Poți să le și dedici un cântec. Asta țin întotdeauna.

Tori: Când ți se întâmplă câte-o chestie de-asta, prima reacție e să te arunci într-o baie cu multă spumă și să mănânci o pizza. Dar trebuie să te respecti, așa că n-ai făcut-o și continui.

Björk: Și în final, înveți să ieși din orice, ceea ce-ți place. Înveți să te folosești de lucruri. Dacă cineva tipă la tine, te poți ambiona și cânta mai bine.

Rep: Puteți fi megalomane?

Björk: Eu mi-aș dori să fiu un pic megalomană. Glumeam. OK. De fapt sunt un pic megalomană.

Polly: Și eu.

Rep: De nesuportat?

Tori: Sigur că da.

Björk: Cândodată te descarci pe cei de la room-service, care n-au nici o vină.

Rep: Cum e să fii obiect al dorinței oamenilor?

Björk: Trebuie să spun că totul nu e decât o creație a mass-media.

Rep: Dar este adevărat. Toate mințile dorite, într-un fel sau altul.

Björk: Pur și simplu, nu mă pot vedea așa.

Rep: Dar asta nu înseamnă că nu este adevărat.

Björk: Știu, poate că ar trebui să vorbim despre asta. E foarte dificil.

Rep: Nu vă plăcea nici un star pop când erăți tinere?

Björk: Nu. Mie-mi plăceau Albert Einstein și David Attenborough. Pe cel din urmă chiar îl doream.

Polly: David Attenborough era foarte drag.

Tori: Îmi pare rău, fetelor, eu eram nebună după Robert Plant. Aveam zece ani și doream să-i dăruiesc virginitatea mea.

Mă hotărâsem că el era mai bun decât toți colegii mei de clasă.

Björk: Eu chiar a-m fost interesată de băieți până acum câțiva ani. Credeam că sunt de rahat. N-ai ce să vorbești cu ei, mai ales când sunt adolescenți. Ai putea cânta cu ei într-o trupă, dar ca oameni sunt atât de limitați. Nu poți aștepta să te înbeți ca lumea cu ei.

Tori: Vorbești serios?

Polly: Și eu am început târziu. Prima dată când mi-am dat întâlnire cu un băiat aveam 20 de ani. Acum am 24.

Tori: Eu m-am îndrăgostit prima dată când aveam cinci ani și simțeam că o să meargă. Încercam să-l conving și pe el; în cele din urmă, a luat un ciocan și m-a lovit cu el tare de tot și, o să mă urâți pentru chestia asta, dar eram așa de proastă, înțelegi? Am rugat pe tatăl meu, ministrul, să-l invite împreună cu părinții lui pe la noi, pentru că voiam să-l văd și să-l cuceresc înima. Voiam să-i dau gumă de mestecat ca să mă lase în casa lui din copac, unde să ne jucăm împreună cu armele lui de jucărie. Îmi doream așa de mult să fiu împreună cu el!

Rep: Și a mers?

Tori: Nu. Niciodată. M-a făcut proastă.

....

Rep: Folosiți droguri când compuneți?

Björk: Droguri? Ce tot spui acolo?

Polly: Te referi la droguri ca la un instrument care să te ajute la compoziție? Eu folosesc numai alcool, și nu foarte mult.

Björk: Eu cânt cel mai bine fără nimic. Știu că asta sună foarte hippy, dar dacă m-aș afla în vârful unui munte în miezul zilei, ar fi perfect. Eu sunt o persoană mai introvertită, iar ca să fiu în stare să comunic cu oamenii, beau un pahar de coniac înainte să urc pe scenă. Dar chiar și asta este mai mult un ritual. Și poate o sticlă de vin după, ca să-mi revin.

Rep: Acum preferați vreun star pop sau ați înțeles prea bine rolul image-ului, pentru a face asta?

Tori: Cred că noi facem de prea mult timp meseria asta, pentru a ne mai lăsa pălăite.

Rep: Nu vi s-a întâmplat niciodată să vă uitați la o poză a lui Morrissey și să vă gândiți: Wow!

Björk: Morrissey? Glumești!

Polly: Mai degrabă cineva care lucrează în clubul de vizavi. Nu-ți plac

oamenii numai pentru că sunt star-uri pop. Și nu s-a nimerit bărbăți. Și femeile pot fi atractive.

Tori: kd lang este atractivă în felul ei.

Björk: Mie-mi plac câștile audio.

Polly: Câștile audio?

Björk: Și literatura de calitate.

„Povestea ochiului” de Georges Bataille îmi place foarte mult.

Rep: Voi toate vă referiți foarte mult la sex în compozițiile voastre.

Tori: Sexualitate. Este o diferență. Sex-ul este asta (își unește degetul mare și arătătorul mâinii drepte în formă de „O” și

îi introduce acolo mijlocul mâinii stângi). Sexualitatea este să fii în contact cu ceva, care este mai mult decât atât. Este pasiune. Sexualitatea este mai mult decât „fă-o toată noaptea, iubito!”

Rep: Atunci, sexualitate.

Polly: Este foarte normal să scrii despre chestia asta, cred eu. Pentru mine muzica este un lucru foarte sexual. Nu este ceva pe care-l faci cu capul, ci cu trupul, care e un instrument foarte sexual. Să aduci elemente sexuale în versurile pieselor tale are sens pentru mine. Se întâmplă pur și simplu.

Rep: Foarte mult, în cazul tău. Ai citit ce spunea Elvis Costello despre cântecele tale, că „par să fie numai despre sânge și sex”?

Polly: (pauză) Păi, greșete.

Rep: Sunteți flatare când staruri rock mai bătrâne - Eric Clapton, Costello, Warren Zevon - anunță că discurile voastre au fost favoritele lor în anul care-a trecut?

Björk: Jumătatea rebelă din mine se întrebă dacă n-am greșit pe undeva, atunci când cineva pe care obișnuia să-l asculte tata, spune că merita mea e bună! Dar cealaltă jumătate este, într-adevăr, flatăre. Dacă vrei adevărul adevărat voi fi greșos de sentimentală și voi spune că, dacă prietena mea cea mai bună îmi spune că-i place un cântec de-al meu, mă afectează mult mai mult.

Rep: Știi ce gândește publicul despre voi?

Björk: Cred că, în cazul meu, s-a hotărât că sunt un spiriduş echimos. Și cred că asta este... o chestie cu care va trebui să trăiesc.

Polly: Iar eu sunt o femeie nebună, venită din iad. Nu mă mai satur de sânge și sex.

Tori: Percepția publicului despre Polly este total eronată. Când am cunoscut-o, acuzați-mă, dar era un inger. Așa că eu cred că oricine a făcut-o să fie o femeie nebună venită din iad, i-a făcut o mare nedreptate.

Rep: Dar poate că ai făcut tu ceva, care să le fi lăsat oamenilor impresia asta.

Polly: Cred că dau atât cât vreau să dau. Dacă-mi place o persoană, atunci sunt cu înșami, dacă nu, nu.

Björk: Ascultând discurile lui Polly nu am rămas cu impresia de „femeie nebună”.

Nu mi-am imaginat-o apărând cu un fierăstrău electric.

Rep: În final, aveți ceva de adăugat?

Polly: Numai mulțumesc.

Tori: Aș putea să te rog să nu folosești prea multe semne de exclamare? Amăstă atât de urât!

Björk: Am spus deja mult prea mult. Ar trebui să învăț să spun mai puțin.

Traducere și adaptare după „Q” Anca Lupeș

COSMAR PE

STRALA MORTII

POSSESSED

MIKE TORRAO (c/v), LARRY LALONDA (c), JEFF BECERRA (b/v), MIKE SUS (d).

O lovitură de cuțit aplicată în vara anului 1990 în abdomenul lui Jeff Becerra de un hoț strecurat în propriu-i apartament, avea să pună sub semnul întrebării existența unuia din cei mai importanți exponenți ai death-metalului clasic și pionier de frunte al curentului thrash. Deși în iunie 1991 chitaristul Mike Torrao anunța că „grupul nu se va dizolva în nici un caz”, reapariția pe coordonatele deceniului zece al acestui ex-lider-pionier-destructiv apărea mai mult decât îndoielnică.

Istoria sa începe în 1983 în Bay Area, când Mike Torrao (c) și Mike Sus (d) abandonează heavy rockul cotidian în favoarea unui thrash proaspăt și brutal. Alături de Larry Lalonda (c) și Jeff Becerra (v/b) Possessed apare pe compilația „Metal Massacre VI”, având drept consecință imediată contractul cu Combat/Under One Flag. Albumul (1) descoperă o ambianță satanică de cel mai rău

augur: o muzică oribilă (comparată cu orice alt produs al zilei), dominată de vociferări indescriptibile. În ciuda criticilor negative trupa obține o reputație scenică sigură în mediul underground, ceea ce-i permite să deschidă pentru Deathrow și Volvov și să lanseze L.P.-ul (2) urcat în TOP 10 MH. Producția pietrificată a lui Carl Canedy nu salvează nici acest disc și pentru toată lumea devine clar că Possessed dispune de un cert potențial instrumental, din păcate marcat prea puternic de lipsa de imaginație și diversitate.

Dar, în 1987, formația semnează cu Roadrunner, care lansează antologicul mini album (3) de netă calitate superioară. Contribuția numărul unu o are producătorul-chitarist Joe Satriani (Lalonda e unul din vechii săi elevi), care pune în valoare imaginația chitariștilor solo, reușind să facă din Possessed unul din cele mai tehnice combouri ale momentului. Din păcate, exact în anul când specialiștii începeau să utilizeze tot mai des termenul „death metal” sau „techno death-thrash”, formația se dizolvă abrupt datorită plecării lui Lalonda (la Blind Illusion inițial, apoi la Primus) și a imposibilității de a lucra cu înlocuitorul acestuia Mark Biederman (ex. Blind Illusion).

Trei ani mai târziu Mike Torrao anunță surprinzătoarea reformare, dar paralizia lui Becerra, ca urmare a neplăcutului incident amintit, pare să stopeze din nou lucrurile. Și totuși, la începutul lui 1991 presa de specialitate prezintă noua ediție Possessed cu Dave Alex (d), Bob Yost (b, ex. vocalist la Desecration) și Mark Strassbourg (c, ex. Indestructible/Blind Illusion), ultimul înlocuit de Mike cu Chris Stolle (d). Un nou contract este semnat cu Combat/Relativity pentru USA, vara anului 1991 aducând deocamdată doar un demo cu două piese („The Martyr's Wake/The Seventh Sign”). Lucrurile par să stagneze, dar în mai '93, neașteptat și surprinzător Mike Torrao reface trupa cu Mark Strassbourg, basistul Paul Perry (înlocuitorul lui Bob Yost) și bateristul Walter Ryan. Producătorul Robb Flynn (Machine Head) semnează regia noului demo. Este ultima zvăcnire a legendarului combo. În toamna aceluiași an, nemulțumit de rezultatul obținut, Mike abandonează definitiv proiectul, pentru a se consacra activității soliste.

DISCOGRAFIE:

- (1) „Seven Churches” Combat/Noise/1985
- (2) „Beyond The Gates” Combat/Noise/10.1986
- (3) „The Eyes Of Horror” (mini L.P.) Under One Flag/Roadrunner/09.1987
- (4) „Beyond The Gates/Seven Churches” (2 C.D.) Combat/10.1991

G.G.

URA DE DUPĂ UȘĂ

„Rockul românesc e ca un organism bolnav. Microbii se știu!”

Nu mi-e rușine să recunosc: am iubit punkul anilor '70! L-am descoperit la puțin timp după ce apăruse, era ca un copil nou născut, dar vânat de furie, total nonconformist, de-o eleganță brutală și șocantă și – lucrul cel mai important – era total ANTISOCIAL. Se adresa în primul rând celor mulți și săraci, limbajul era simplu și direct, iar expresia muzicală eficientă și dezarmantă prin lipsa oricăror stridențe, sofisticări sau elemente tehnice. Poate prin ritmul vivace, al tobei cu un singur tumbum și un singur cinci, lipsa totală a solourilor, genialitatea orchestrației minime și abandonarea taburilor vocal-instrumentale uzitate până atunci, prin urletul deznădăjduit al unui cântăreț ce etala în cuvinte ale străzii deznădejdea și inadaptabilitatea unei întregi generații, prin toate acestea probabil s-a născut adevărata revoluție a rock'n'roll-ului. Revoluție fără de care n-ar fi existat new wave, hardcore, speed, thrash și rock alternativ. Iată că, în ciuda specialiștilor ce considerau curentul terminat, el continuă să trăiască. Puștii ireponsabili de acum 15 ani, care-ți arunca oia cu pipi pe haine, cerându-ți scuze c-u scuipt bine lăsat, s-a maturizat, și-a schimbat înfățișarea și haina. El nu mai vine dintr-un perimetru exclusiv britanic, poate trăiește oriunde, se mișcă printre noi, iubeste, bea un sprit cu prietenii comuni și privește tot timpul în jur. Nu, nu de teamă. El observă și pune întrebări. Chiar dacă locuiește în Est. Chiar dacă până ieri a fost total necunoscut. Chiar dacă e român și face parte dintr-un grup cu un nume ciudat: URA DE DUPĂ UȘĂ. Bineînțeles că evoluția muzicală a ultimului deceniu l-a marcat serios. Personajul cu nume de trupă ascultă azi și death și rock'n'roll și doom și industrial-metal. Probabil că atunci când urcă pe scenă unele influențe se cunosc, dar era inevitabil ca asta să se întâmple. Dar dacă rock'n'roll-ul interpretat are consistență, un profund caracter național (a nu se confunda cu balcanic) și zice altfel decât la toată lumea, mai are rost să-l clasifici? Dacă textul său este caustic, hazliu, scrișănit de supărare, sau îmbrăcat pur și simplu în slip, mai are rost să cauți nuanțe? Important e că există și că nu poți să-l ignori. Mă bucur că, în sfârșit, a apărut acel grup românesc al nostru, al celor mulți. Un grup care-ți spune în față că ești prost, că te-ai tâmpit de prea multă avântură, că prictește se culcă cu altul pentru bani, c-ai devenit obsedat sexual și că ești pe cale să te isterizezi urmărind televizorul cu același personaj zămbăreț. Cei care vor muzică „adevărată” să meargă la filarmonică, la Ateneu, sau la concertele de jazz. Cei care vor „lucrătură și metal” au o grămadă de trupe bune pe care pot conta. Cere este că URA DE DUPĂ UȘĂ nu sună nici ca Iris, nici ca Altar, Metrock, Survolaj, Direcția V. Interesant e că nici nu vrea să fie comparată cu nimeni. Dorește să ofere publicului o doză reconfortantă de muzică anti-stress. Și cum cea mai bună metodă de a preveni răul este să-l prezinți în pielea goală, a trebuit ca Zărneștiul să producă acest combo făcând care te-njură frumos, cu zămbetul pe buze, arătând spre vecin, dar trezindu-te la realitate. Nu mi-e rușine să recunosc: am iubit punkul deceniului opt și mi-am dorit ca el să fie cândva materializat concret (și) la noi. De-un an de zile,

vechea mea obsesie a devenit realitate: există URA DE DUPĂ UȘĂ, o trupă pe care o iubesc.

V.P.R. Deși nu cred că sunt prea mulți cei care nu vă cunosc, o să facem mai întâi prezentările. În special pentru cititorii noștri mai tineri. Deci: Ioan „Costi” Costache – baterie/voce (21 ani, șomer), Adrian „Adi” Radu – bas/voce (24 ani, muncitor) și Dan „Jonel” Nelu – chitară/intervenții vocale (18 ani, șomer), adică URA DE DUPĂ UȘĂ. Nu o vom uita nici pe Dana Dumitrescu, biograful primelor luni de existență, o elevă suflantă din Victoria, care s-a zăbătut enorm pentru ca băieții să fie cunoscuți. Și fiindcă Dana a „centralizat” toate datele cheie despre trupă într-un articol amplu și interesant, vom face referiri la momentele cheie ale existenței formației folosindu-ne și de câteva citate din această „lucratură”, citate pe care aș dori să le comentăm... Când începe să-ți placă o trupă, ai vrea să știi cât mai multe amănunte despre ea, se manifestă acea curiozitate care te îndeamnă să încerci să descoperi „totul”. Acel „tot” care în unele cazuri poate satisface prin corelarea câtorva date importante, dar altele se dovedește insuficient față de cât ai dori să știi. Poate că, înainte de-a ne lansa în cunoașterea istoriei trupei, ar trebui să ne obișnuim cu acea idee care afirmă că „orice sfârșit e un început”. Pentru că, deși pare ciudat, primii pași făcuți de Ura de după ușă au coincis cu sfârșitul trupei Despot, o echipă tânără și entuziastă, care în 1990 încerca să se impună în rockul brașovean.

Costi – A fost o fază cu Despot-ul ăsta! L-am făcut în vara lui '90 când m-am întors de la Costinești și eram bolnav după trupe ca Metallica, Kreator și Megadeth. La Zărnești am găsit niște tipi valabili: Dan Bărbulescu (chitară, acum la Fuck), Eugen Vălcu (chitară), Dan Virgil (voce, în prezent baterist la Excentric) și Vasile Ionuț (bas). În decembrie Dan Virgil a fost luat la oaste, așa că băieții m-au „însărcinat” și cu partea vocală, iar în locul lui Ionuț a sosit Adi, tip ce dădea bine cu basul și-a plus băga și vocea. Cam un an de zile am repetat în draci, am cântat ici și colo, dar până la urmă întregul proiect s-a sput. Am rămas numai eu și cu Adi, toți ceilalți fiind lași în armată.

V.P.R. – Cum s-a născut deci Ura de după ușă?

Adi – Într-o noapte târzie de iarnă, într-un tren aproape pustiu, ce asigură legătura între Brașov și Zărnești... De fapt muzicăm că va avea loc un festival local în orașul de sub Tâmpa și-am zis că nu-i rău să dăm și noi p-acolo. Totul a-acceptat ca o mică glumă făcută de doi componenți de la Despot (Adi și Costi) și doi de la Excentric (Dan Ionel și Gavrilă Petre). Cântam cu două basuri (!), o chitară solo, tobe și două voci și numai în câteva ore am făcut trei piese...

V.P.R. – Pe care le-ați aruncat de pe scena concursului „Bravos-Brașov '92”, obținând imediat simpatia publicului, dar nu și-a unui juriu orbuz. Iată ce nota Dana: „Jeșirea lor a fost o revelație. Pentru că U.D.D.U. se dovedea a fi din primul moment ceva original, în afara șabloanelor. Mulți din cei prezenți în sală au gândit: «băieții sunt puși pe fapte mari». Reacția publicului i-a pus scris pe gânduri.

Plecarea chitaristului solo punea din nou problema unui înlocuitor. Dar cum nimeni nu se grăbea să-și ofere serviciile, Adi și Costi i-au propus lui Nelu să preia chitara solo. Să treacă de pe bas pe chitară, nu era prea simplu, dar până la urmă Nelu «avea să fie marele câștig al trupei».

Nelu – Trecearea a fost destul de grea, dar când ai ambiție și îți mai și place ce faci, atunci totul este ca și sigurat. Dacă e s-o luăm pe cea dreaptă, nici nu mă așteptam ca Adi și Costi să-mi propună așa ceva. În momentul acela am simțit o plăcere enormă.

Adi – Data oficială a formării noastre este 17 ianuarie 1993. Atunci am hotărât să ne-apucăm serios de treabă. Simțeam nevoia unei schimbări în conceptul muzical actual. Dacă în România majoritatea pieselor exprimă durere și tristețe, noi credem că oferim publicului puțină fericire. Chiar dacă facem haz de necaz...

Costi – Și știți că n-a fost ușor. Trecând peste mănăstoria și invidia celorlalți „muzicieni” locali, ne-am lovit permanent de un sprijin financiar concret. Repetăm într-un spațiu încă nesigur, avem doar o stație și-o boxă de 60 watts, un set de tobe obosite și un bas. Chitara și efectul se împrumutau. Cam la fel se prezintă situația și azi...

V.P.R. – Revenind la ce-a fost, ce șanse acordă trupei înaintea Festivalului Rock de la Făgăraș (din 24 februarie '93), unde s'ajunge premii întâi?

Costi – Zero!

Nelu – Nici o șansă.

Radu – O încercare nu strică, dar n-am visat la vreun premiu...

Costi – Pentru prima dată ne constatăm valoarea, nu mai avem nici o rețineră, simțeam publicul alături de noi... Am simțit că el ne înțelege și pur și simplu dintr-o dată am uitat de toate belelele.

V.P.R. – Porțiunea care urmează a fost omisă (nu știu dacă intenționat) din vechiul profil pe care mi l-ați trimis. Iată un alt citat din caietul Danci, care ne amintește ce s-a întâmplat: „Cum nicio dată nu te poți bucura prea mult de-o reușită, U.D.D.U. s-a trezit față în față cu un nou obstacol. În acel moment Nelu activa ca basist în Excentric și ca chitarist la Ura. Revenit la Zărnești cu premiul în buzunar, s-a trezit brusc în fața ultimatumului: «ori Excentric, ori Ura...».”

Nelu – Alegerea a fost simplă și clară. Am simțit că locul meu este aici...

Adi – După acest succes nu început să asociez invitațiile de a cânta în deschidere. Experimental este una din trupele care ne-a ajutat mult, chiar dacă uneori sunetul a mai lăsat de dorit...

V.P.R. – Unul din primele concerte independente a fost „duplexul Ploiești-Brașov”, realizat împreună cu Proseatura. La Brașov P.A.-ul a cedat și-a trebuit să cântați doar pe sculele de spate. Vă mai amintiți de acest ghinion?

Nelu – Nici nu știam ce să mai facem, să mai cântăm sau nu. Biletele se vân-duseră, așa că am riscat. Publicul a fost alături de noi, a făcut un show adevărat. Ne mai trăgea de șireturi, mergea...

Adi – A fost ghinionu'naibii, tocmai dădăm primul concert pe cârca noastră... Noroc cu spectatorii...

(va urma)

Gabi Gomboș

ACTUALITATEA ROCKUL NOSTRU

Purgatorium

zile au cântat cu chitară, voce și baterie, iată-i acum cu un basist perfect adaptat stilului inconfundabil death. Încă o dată trebuie subliniat vocea ieșită din tipare și excelența lucrătură a bateristului. Despre Sin n-are rost să scriem mult și inutil. Ei reprezintă azi metalul la superlativ. Revelația festivalului și primul semnatar al contractului cu Electrecord. Din păcate, depășindu-și timpul acordat (30 de minute), au fost întrerupți de organizatori. Sala s-a manifestat spontan și foarte fotbalistic, prin fluierături și huiduieli adresate celor ce-au avut nefericita idee. Bogdan Hladiuc declara unui redactor de la Opinia: „Interpretez incidentul ca pe o mafie subtilă; nu aveam voie să ieșim deasupra Altar-ului; cei dinaintea noastră au cântat aproape o oră. Nu o să mai vină trupe bune să cânte la Buzău.” În urma acestor „evenimente” recitalul (profesionist, indiscutabil) trupei Altar a fost copios fluierat. Un debut cu stăruință al clujenilor la Buzău. Doar „Anarchy In R.S.R.” a mai liniștit spiritele în final. Seara a doua a debutat cu o nouă echipă din Cluj, Phaidra, aflată la prima apariție publică. Rock progresiv, sunet bun. Delirium din Satu Mare a provocat o nouă surpriză plăcută prin metalul său progre-

siv-instrumental. Am aflat că trupa mai are un viorist care, motivat, n-a putut face deplasarea, că urăște muzica death, dar că nu-i displace My Dying Bride. • Bethlehem din Deva cântă un heavy metal melodic, bine orchestrat, dar parcă puțin prea comun. • Tot mai bine, mai dens și mai legat sună Chromdioxid din Târgoviște, un grup de heavy metal matur, a cărui experiență scenică, acumulată în 10 ani de activitate, își spune cuvântul astăzi. • Tot heavy (linia americană) etalează și Kapela, antrenantul combo din Pitești, care vine tare și lansat din eșalonul secund. • Pentru buzoieni, cea mai populară trupă a fost Quo Vadis din Timișoara, trio inteligent ce combină în egală măsură feeling, rock'n'roll, rhythm'n'blues și hard rock în genul anilor '70, cu instrumentația caldă, a deceniului zece. Va ocupa fața a doua a L.P.-ului promis anul acesta de Electrecord. • Contrar așteptărilor, spectacolul a scăzut în calitate. Mai întâi, prestația total neconvincătoare a celor de la Karma, apoi showul mult mai slab ca de obicei al celor de la Survolaj au făcut ca (exceptând câțiva hipioți entuziaști), participarea publicului să fie ca și inexistentă. • Seara a treia a fost indiscutabil și cea mai echilibrată din punct de vedere valoric. S-a cântat la un înalt nivel: thrash gen Bay Area (Annesting), hardcore – alternativ (Nation's Slum), punk-crossorer de popularitate maximă (Ura de după ușă), thrash tehnic cu influențe industrial/rap (Tectonic) și chiar death (Axident), heavy metal cu „vână” Malmsteen (Purgatorium) și power-metal (Experimental), pentru ca finalul să aparțină, conform tradiției buzoiene, popularilor Iris (excelent „butonați” de Edi Petroșel). • O seară extrem de echilibrată și reușită, din păcate prea puțin aplaudată de numărul stăpânitor de mic al plătoritorilor-spectatori. • A fost în ansamblu un festival controversat, adulat de unii – hulit de alții, urmărit critic de cea mai mare parte a celor prezenți, comentat în fel și chip de specialiști mass-media. Personal, nu pot să nu mă întorc cu gândul înapoi, la nostalgicele ediții de la mijlocul anilor '80, când nu capacitatea tehnică a unei trupe conta în primul rând, ci acel element, din păcate astăzi tot mai puțin prezent în rockul românesc și care, s-a văzut cu claritate, și la Buzău a fost foarte puțin prezent: naturalitatea.

Gabi Gomboș

Britny Fox

Vine din Philadelphia și îl are ca fondator pe vocalistul Dean Davidson (numele său provine din secolul 17 și a aparținut unuia dintre strămoșii săi), care cântase înainte într-o trupă numită World War III. Lui i s-au alăturat Michael Kelly Smith (Michael Scherick - chitară) și Tony Destra (baterie), care picaseră la testul care le fusese cerut la Cinderella. Billy Childs (bas) a completat această primă formulă a trupei. Britny Fox a câștigat ceva experiență, făcând turnee prin cluburile din Philadelphia și împrejurimi, și, în urma apariției demo-ului „In America” (o singură piesă), a obținut un contract la CBS. Puțin timp după aceea, în 1987, bateristul Tony Destra a suferit un accident mortal. Succesorul său a fost Tommy Dee, care apăruse pe albumul Waysted - „Say Your Prayers”, sub pseudonimul John Theodora.

În 1989 a apărut albumul de debut al formației, intitulat simplu „Britny Fox”. Primul lucru care atrăgea atenția pe coperta acestuia era preferința muzicienilor respectivi pentru părul lung, vopsit, și pentru vestimentația extravagantă. Surpriza se instalează, însă, în momentul ascultării primei piese, „Girl School”, susținută de o voce agresivă, răgușită, care contrazice impresia lăsată de aspectul vizual. Iată, deci, un hard-rock neșlefuit, cât se poate de atrăgător, practicat de o trupă ce pare destinată unor considerabile cifre de vânzare. Cover-version-ul după Slade, „Gudbuy T'Jane” (’73) a stârnit fanilor de hard-

Heavy Metal Lexikon

rock ceva mai în vârstă chinuătoare amintiri ale petrecerilor rock din acea perioadă.

Dean Davidson: „Nu heavy-metal, ci rock'n'roll de calitate este ceea ce facem noi. Vreau să scriem două-trei cântece pentru radio, trei-patru chestii dure, și restul, ceva între una și cealaltă.”

Astfel de afirmații precise și, mai ales, foarte potrivite cu realitatea, când știi exact cum stai, sunt extrem de rare. În cazul acesta, trupa își descrie în mod exhaustiv propria poziție. Pe albumul de debut este un cântec, „Rock revolution”. Această revoluție nu are loc pe albumul în cauză, dar, probabil, nici nu s-a intenționat să fie așa. Dar ceea ce face Britny Fox, face bine, poate chiar foarte bine, și există milioane de aspirații la statutul de staruri rock, despre care nu se poate spune același lucru, și de care Britny Fox se distanțează în mod agreabil.

În ceea ce privește textele, ele tratează tema dragostei și a relațiilor interumane. Politica nu are ce căuta aici, ea nu ține de „good times music” - stilul adoptat de membrii trupei. Idoli ca Sweet, Slade sau Kiss sunt prezenți în cadrul materialului sonor, ceea ce nu este câtuși de puțin un dezavantaj.

În paralel cu editarea albumului, casa de discuri a vrut să le facă pe toate și bine și deodată, așa că i-a trimis pe băieți într-un turneu american, în deschidere la Ratt și Poison, astfel încât trupa a putut apărea, de la bun început,

în fața unui public numeros și, mai ales, potrivit, fapt „răsplătit” cu niște vânzări pe măsură.

După succesul primului album, Britny Fox a vrut să mai reducă puțin din extravaganța vestimentației, drept pentru care s-a profilat pe jachete de piele. „Ceea ce ucide o trupă este stagnarea” (Michael Kelly Smith).

În 1989 a apărut următorul L.P., „Boys In Heat”, urmând tradiția celui dintâi - trei, patru acorduri și let's go... Și de data aceasta avem de-a face cu un cover-version, „Hair Of The Dog” (Nazareth, anii '70). Este plăcut ca la o trupă cu o orientare atât de comercială să găsești piese de o asemenea duritate.

În cadrul unui turneu european cu Alice Cooper, în decembrie '89, s-a dovedit că o trupă tipic americană ca Britny Fox va trebui să se mulțumească să aibă succese de proporții doar la ea acasă. În Germania entuziasmul de la concerte nu a fost nici pe departe cel cu care erau obișnuiți în Statele Unite.

Britny Fox e un nume care nu spune nimic thrash-erilor (și nici nu și-ar dori-o!), în schimb, pentru rock-erii cu ceva înclinație spre heavy-metal, e exact ce le trebuie.

1988 L.P.: „Britny Fox”
1989 L.P.: „Boys In Heat”

Manuela Boacă

TEKTON MOTOR CORPORATION

„Human Race Ignition”
(Dreamtime - 1994)

Doamnelor și domnilor, punți-vă centurile de siguranță și pregătiți-vă pentru start!

Din Ljubljana, Slovenia, (orașul natal al grupului Laibach) au pornit Tekton Motor Corporation. La volan - echipa Branko Mirt și Goran Majcen!

Laibach? Nici-o legătură, în afara coincidenței geografice! „Human Race Ignition” (așteptat de mai bine de un an) a fost deja numit primul album al Formulei 1.

Tekton a figurat deja pe compilația Dreamtime, „Head Yor Mind”, de anul trecut (apărută cu ocazia jubileului LSD-ului), au avut și un 10” promoțional, ediție limitată (333 de exemplare), dar albumul este o surpriză.

Ideile de bază sunt aceleași - autoreferirea și conștiința unui sine conectat la o rețea informațională universală fundamentală (numită de ei Terra Tektonika), explorarea și încercarea de a înțelege natura rasei umane prin intermediul activității mecanice. Motoare și viteză - două dintre elementele definitorii

ale secolului în curs!

Muzical, este o mixtură experimentală techno, pigmentată de samplinguri abundente (dar neiritante) de bolizi de curse (realizate pe motodromul Paul Ricard la testele echipei TAG/McLaren), o pulsație continuă! Un album practic gândit pe structura unei întreceri de Formula 1, cu toate trăirile și surprizele sale, extrapolate la sensuri superioare. Voci lirice sau chitare agresive punctează drame, conflicte, momente de visare și speranță, totul subordonat unei tensiuni continue.

Lansați în disputarea Grand Prix-ului, toți cei care trec linia de sosire câștigă. Ce? Vom vedea odată ajunși acolo!

Adrian Coleașă

• INDIE NEWS • INDIE NEWS • INDIE NEWS •

• În martie, Voodoo Queens au întreprins primul lor turneu european. Un nou single, „F Is For Fame”, cu „Good Thing” pe fața B, era planificat pentru luna mai, ca și un nou album (mai/ianuarie). Pe neașteptate, Th' Faith Healers au primit invitația onorantă de a-i însoți pe Breeders într-un turneu american, alături de Jon Spencer Blues Explosion, fapt care a dus la anularea unora dintre proiectele europene (inclusiv o eventuală vizită în România, în cursul lunii mai). După ce albumul de debut Pram a fost ales „L.P.-ul anului” de către cititorii revistei Wire (pe locul doi, The Breeders), grupul a scos un nou single, „Meshes”, pe 9 mai, ce va fi urmat de un album, până la sfârșitul lui iunie. Anul acesta au bătut drumurile Marii Britanii alături de Pavement, apoi cu Pulp • Moonshake, într-o nouă formulă, au și ei un album nou, „The Sound

Your Eyes Can Follow”, apărut pe 3 mai, album la care au participat prietenii de la Sidi Bou Said, Collapsed Lung, Stereolab și Polly Harvey, ea însăși • Pe 18 aprilie a apărut „Frosch”, primul single pentru Too Pure al germanilor Mouse On Mars. Un album este așteptat în viitorul foarte apropiat • „Steal, Steal, Steal” este single-ul de debut Minxus, apărut pe 25 aprilie, ce va fi urmat în curând de un album • Pe 9 mai a apărut „Pop (Do We Not Like That?)”, compilație ce aniversază cei patru ani impliniți de Too Pure. În cuprins: Stereolab, P.J. Harvey, Th' Faith Healers, Moonshake (în noua formulă), Pram, Seefeel, Voodoo Queens, Mouse On Mars, Minxus și Laika (Margaret Fiedler și John Frenett, disidenții Moonshake, și ei cu un album gata de lansare) • Un nou single pentru Cornershop, „Born Disco:

Died Heavy Metal” • Ca și un nou E.P. pentru Jacob's Mouse, apărut pe 11 aprilie, cu patru piese noi - „Fandango Widewheels”, „B12 Marmites”, „3 Pound Apathy”, „Kee Apple” • Pe 25 aprilie a apărut „America's Most Hardcore”, proiect comun Wiiiija și Grand Royal (labelul Beastie Boys) • Fabric vor scoate în curând un mini album, în varianta de C.D. urmând să figureze și piesele de pe cele două 7"-uri de la Whole Car și de pe 7"-ul american, de la Dog House • Tot la Whole Car se speră într-un single Dead Wrong, în curând • Mambo Taxi vor avea și ei un album pe piață în curând, pentru Clawfist • Pe 28 martie, a apărut un nou E.P. Breed, „The Wonderful Blade”, la același label, Clawfist.

A.C.

Interviu cu Nefarious

Format în 1984, Macabre vine din Chicago, orașul natal al lui Walt Disney, al bombei atomice și al lui John Wayne Gacy. Și o nouă Meccă muzicală (lumea s-a cam plictisit de Seattle).

Corporate Death (ch., vocal), Dennis The Menace (tobe) și Nefarious (bas, voce) cântă ceea ce ei numesc murder metal, de fapt un hibrid death thrash mai mult sau mai puțin parodic. Prima apariție a fost „Grim Reality” (1986), la propriul label, Decomposed Records. Albumul a avut parte de cronici rușinoase de entuziaști din partea fanzinelor, în timp ce revistele zise serioase l-au făcut bucăți-bucățele.

A urmat „Gloom”, în 1989, autoprodus și autofinanțat, dar apărut la Vinyl Solution. Nu au văzut prea multe cronici, în schimb erau gata să se înăbușe sub marcea de scrisori din partea fanilor.

1992 a fost unul dintre cei mai buni ani ai lor, în special datorită invitației de a participa la cea de-a șasea ediție a Milwaukee Metal Fest și a contractului oferit de Nuclear Blast.

Primul rezultat - cel de-al treilea album, „Sinister Slaughter”, înregistrat la studiourile Universal, folosite de mulți de-a lungul celor 44 de ani ai existenței lor. Exemple? Blues Brothers, Manowar, Metallica, Beach Boys... De altfel, „Sinister Slaughter” a fost ultimul album înregistrat aici, studiourile închizându-și porțile definitiv odată lucrul la acesta fiind terminat.

Apărut în 1993, L.P.-ul poate fi destul de greu digerabil. Depinde ce consumați de obicei. Fiecare piesă are ca subiect câte un criminal celebru, de la juvenila Mary Bell, la recent executatul John Wayne Gacy, de la Ted Bundy și Jeffrey Dahmer, la încă neidentificatul Zodiac. Sigur că toate sunt parodii (până și coperta pastășează „Sgt. Pepper's”-ul Beatles-ilor), numai că umorul lor este aproape la fel de negru ca și noaptea în care operau subiectele cântecelor. Și sincer să fiu, dacă vreau să râd, parca prefer totuși vechiul Lawnmower Deth. Ceea ce nu scade nimic din meritele grupului (absolut reale și foarte vizibile). Și de ce ar face-o?

Aproape stranie (pentru unii) și simptomatică (pentru alții) este

fascinația pe care Macabre (în pofida „penumbrei” în care se complac) o exercită, atât asupra vechilor fani, cât și a celor noi, care continuă să soscască.

Exact în acest moment, trupa se află în plin turneu european, alături de Brutal Truth și Pungent Stench. Înainte de a porni la drum, Nefarious mi-a răspuns rapid la câteva întrebări.

Cum v-ați autocaracteriza?

Larry, Moe și Curly. Cei trei Stooges erau, într-un fel, tot atât de blegi ca și ei.

Despre ce intenționați să fie vorba cu voi?

CRIMĂ, METAL, MOARTE, DISTRUGERE, NENOROCIRE & OSÂNDĂ.

Totuși, ce-ați făcut între 1989 și 1992?

Am pierdut vremea, dar am scris, totuși, o grămadă de cântece.

Un album întreg numai despre ucigași psihopați, nu e cam mult?

NU.

Cum merge Decomposed Records?

Nu prea bine acum. Dar plănuim să scoatem un 7" cu un demo pe care l-am făcut de curând și mai avem și alte chestii la a căror apariție lucrăm.

Este Chicago un oraș bun pentru un măcel sinistru (sinister slaughter)?

E OK, dar ar trebui să fie mai bine pentru grupurile locale. Cei mai mulți oameni din Chicago n-au auzit niciodată de Macabre, sau nu le pasă. Nu vor s-auculte decât dance metal, sau chiar mai rău de-atât.

Încotro credeți că vă îndreptați?

ÎN JOS.

Planuri?

Turneul european cu Pungent Stench și Brutal Truth, după care, în toamnă, vom înregistra următorul album.

Un ultim cuvânt?

CRUSHKILLDESTROY.

Adrian Coleașă
Contact: Macabre, P.O. Box 9375, Downers Grove, IL 60515, U.S.A.

Reveniri, completări

Din motive tehnice, adresa grupului CELL nu a mai apărut în numărul trecut. Iată-o:
P.O. Box 6056, Hoboken, NJ 07030, U.S.A.

PRE-TEXT

VIDEO muzicale

VISUL, ABIȘUL ȘI PARADISUL

M-am întrebat deseori ce rost au toate „monstruozițiile” văzute prin videoclipuri. Fiare, metale, animale, diformități și câte și mai câte „sileconizități” sparg ecranul incin-selor noastre aparate fără de care, iată, viața nu mai are sens. Sigur, îmi spuneam, toate acestea sunt făcute să șocheze și să capteze un public suprasaturat și insensibil. Dar ele au în spate o lungă tradiție. De la miniaturistii Evului Mediu care ilustrau apocaliptice manuscrise ale Apocalipsei, până la romanticii de inspirație gotică, trecând prin pictori de geniu ai Fricii, ca Bosch, și esteți fini ai imaginarului, ca Dali.

Deunăzi, revăzând un videoclip Paradise Lost - Embers Fire - cu miriapodul acela mirific, mi-am amintit celebrul început care stă la originea unei literaturi complete: „Într-o bună dimineață, când Gregor Samsa se trezi în patul lui, după o noapte de vise zbuciumate, se pomeni metamorfozat într-o gândăciță înspăimântătoare”. Ați recunoscut prima frază din Metamorfoza, nuvela scrisă de Franz Kafka în 1912 și publicată în 1915. Conexiunile culturale stabilite de creierul meu sunt prea ample ca să aibă loc aici. Și nu mi-am propus să le transcriu. Vroiam doar să spun că estetica fantasticului în artă cuprinde, ca burta Leviathanului, și aceste formații din sfera metalelor ultraprelucrate, cu videoclipurile lor cu tot! Poți să nu agreezi estetica lor, să nu o înțelegi, sau să-i refuzi valoarea; dar nu poți să o ignori, ca și cum n-ar exista. Nu e chestie de gust, ci de cultură, pur și simplu. Personal, recunosc că o sumedenie de trupe nu-mi spun nimic. Dar cred că Metallica este între primele zece formații ale istoriei rockului și îmi place fieră să mă preocupe dacă au ceva de spus. (Dar evident, au!)

Cum aș putea, deci, să nu ascult cu plăcere Paradise Lost? Sau să nu văd? Tipii au o forță care îmi sugerează măreția unei construcții gotice. Riff-urile desfășurate ample de chitariștii Gregor (I) McIntosh și Aaron Aedy par sculpturi în piatra de granit care stă la colțurile clădirilor impozante din orașele anglo-saxone. Vocea lui Nick Holmes are gravitatea rea, impersonală, a figurilor furtunoase văzute pe capitulele colonadelor din biserici occidentale și răcșala joasă, sufocantă a osuarelor mănăstirești. Un concert cu Paradise Lost (precum acesta de la Stuttgart, captat prin metode specifice de Serviciul Rockercase de Interceptare) este ca o liturghie unde proștii se alinesc de tobe, chitari și P.A.-uri ca să ducă în extaz poporul alungat din grădina Edenului... Că omeniarea a pierdut paradisul, e un fapt deja notoriu de multe mii de ani. Dar dacă stră-mosh-ul Adam nu s-ar fi lăsat lăsat de nud(ist)ă Evă, ar mai fi creat Domnul toate aceste fapte și fapte pline de savoare fructului oprit? Ne-ar mai fi lăsat El cu întrupări ale Grației Divine, zise ale diavolului de stădii și cufurișii tuturor generațiilor? Am mai fi visat noi la abisul paradisului - visurile noastre căpătând, din cauza interdicției inițiale, aparența pal-hanalizabilă a coșmarurilor?

Am derapat? Este semn sigur că Paradise Lost m-au cucurit. Este calitatea celor care au ceva de spus: te scot din înăstărea preocupărilor de uzură și te aruncă în necuprinsul paradisiac al culturii niciodată pierdute!

M.V. Pop

P.S. Pentru Sorin din Severin: Ai perfectă dreptate. Cât despre casete, întreabă-l pe Gabi Gomboș la adresa indicată de el.

CU OU ȘI CU OȚET

CLUBURILE

În numărul trecut comentam câte ceva despre absența publicului la concerte, destul de rare, care au loc la noi și despre motivele pentru care cei care iubesc muzica nu mai dau năvală în sălile de spectacole. Mă gândesc acum că și mărimea acestor săli de spectacole ar trebui luată în discuție. Sigur, concerte, sau festivalurile cu nume multe și mari pe afiș trebuie organizate în săli mari, sau chiar pe stadioane, pentru că, cel puțin teoretic, la ele participă un număr mare de spectatori. În București, ca de altfel în mai toate orașele din țară, există o Sală Polivalentă și una sau mai multe săli de capacitate medie (sala de teatru și sala Casei de Cultură), în care, de obicei, se țin concerte. Dar, din păcate, nu există acele săli mici, sau, mai bine zis, cluburi, în care să intre 100-150 de spectatori, poate și mai puțini, în care și artiștii și spectatorii s-ar simți ceva mai apropiați și atmosfera ar fi mai intimă, sau mai caldă. În aceste cluburi orice grup nou înființat, chiar și cele consacrate, ar avea posibilitatea de a comunica mai direct cu un public mai apropiat. Pentru că una o să cânti în fața a 2000-3000 de spectatori și alta în fața a 100. Astfel de cluburi există în vest și mai toți artiștii, care sunt acum mari, au început prin a cânta în aceste locuri. Iar argumentele pentru avantajele oferite de cântările în cluburi mici sunt atât de evidente și de numeroase, că nici nu le mai înșir. Și la noi erau acum câțiva ani astfel de cluburi, unde toată lumea se simțea bine și cred că reînființarea lor ar fi o șansă pentru noi toți.

R. Man

P.S. Un astfel de club a funcționat, pentru scurt timp, în București, specializat în rock și mai sunt 2-3 cu profil de jazz, dar cred că ar trebui să fie mai multe și în toată țara.

CHESTIONAR VPR - CHESTIONAR VPR

31. De când citiți VPR?

75% dintre voi ne-ați prins de la primul număr. În acest procent intră și cei care au fost cititori de P.R.&S. până la numărul 129 și puțin după. Ceilalți ne-au descoperit de la numerele 3,6,9 sau chiar 15.

32. Cum ați luat cunoștință de V.P.R.?

a. din curiozitate: 27 %.

b. 25 % întâmplător sau la „Rock '93” sau în gară, așteptând un tren sau căutând P.R.&S.

c. 15% au auzit un zvon și ne-au căutat.

d. Toți ceilalți au aflat de la prieteni, ba chiar din fosta noastră revistă care, atacându-ne, ne-a făcut reclamă involuntară, motiv pentru care îi suntem recunoscători. Unii au telefonat la redacție, alții au citit în România liberă, Telegraf sau Academia Cațavencu.

33. Înainte să-l cumpăr, la ce te ulei?

a. copertă: 12%

b. poster: 8%

c. sumar: 28%

d. fi cumpăr din fidelitate: 40%

Ceilalți combină punctele c și d. Cifrele sunt încurajatoare, dar e clar că va trebui să regândim coperta și modul de prezentare al sumarului pentru a mai agăța și alți prieteni.

34. Îi apreciați pentru:

a. prezentare: 20%

b. conținut: 75%

5% dintre răspunsuri combină cele două puncte.

35. Pe lângă alte publicații asemănătoare, V.P.R. vi se pare:

a. mai bine informat: 80%

b. mai puțin bine informat: 4%

c. 16% n-au avut vreo părere în

acel sens, ori nu-și dădeau seama, pentru că nu citeau altceva.

36. Pe câți dintre prieteni îi determinați să citească VPR?

a. mai puțin de 4: 60%

b. mai mult de 4: 25%

Au mai fost și variante gen „toți cei din anturajul meu citeau revista” sau „eu o cumpăr și colegii de grupă profită”.

37. Te ocupi de muzică?

a. nu: 29%

b. da, singur: 32%

c. da, într-un grup: 25%

Întrebarea nu a fost prea exact înțeleasă.

38. Pe lângă muzică, ce hobby-uri mai ai?

a. sport: 32%

b. cinema sau TV (video): 27%

c. altele: 30%

Unii nu au un alt hobby, alții combină cele trei variante.

39. La câte concerte te duci pe an?

a. 58% la mai puțin de trei sau deloc („nu am bani”, „nu am timp”, „n-am ajuns încă”)

b. 36% merg la mai mult de trei concerte pe an.

c. 6% merg la mai mult de zece!

40. Care este bugetul lunar pentru:

a. discuri, casete (audio + video)

Sumele oscilează între 1000 și 30.000. Majoritatea s-a fixat la 5000.

b. concerte. Cei care merg cheltuiesc între 2000 și 5000 lei. Aici totul depinde de prețurile biletelor care se întind între 2000 și 20.000 lei. Treptat, va trebui să ne obișnuim cu sumele care se practică în lume. Pe artiștii străini nu-i

interesează (și e firesc) care-i nivelul nostru de trai. Vrei nume mare, plătești!

c. reviste. De la 300 la trei, patru mii lei. Unii mai dau și forinți, mărci sau dolari. În multe cazuri, cifra depinde de părinți, în altele nu se ține o contabilitate. Au fost (cam 10%) și răspunsuri globale la cele trei puncte, cu sume între 5000 și 10.000.

41. Descoperi noutățile:

a. de la radio: 20%

b. de la TV (MTV, ITV...): 24%

c. în cronicile din reviste: 42%

d. la magazin: 6%

e. la prieteni: 7%

O serie de răspunsuri combină variantele în diverse feluri (a+b, b+c, c+d).

42. Vă îmbrăcați adecvat, ca un fan rock/pop (tricouri, insigne, curde...)?

a. da: 46%

b. nu: 50%

4% procedează conform stării de moment.

43. Vârsta:

a. sub 17: 23%

b. între 17-25: 54%

c. peste 25: 33%

44. Ocupația:

a. liceeni: 31%

b. studenți: 27%

c. salariați: 23%

d. șomeri: 2%

O categorie care n-a fost trecută separat, cea a elevilor, reprezintă 17 % dintre corespondenți. Avem și un pensionar care ne citește.

Concluziile umeează să le extragem împreună, iar modificările în structura revistei se vor produce treptat. După vacanța de vară, sigur veți avea surprize.

THE DIVISION BELL

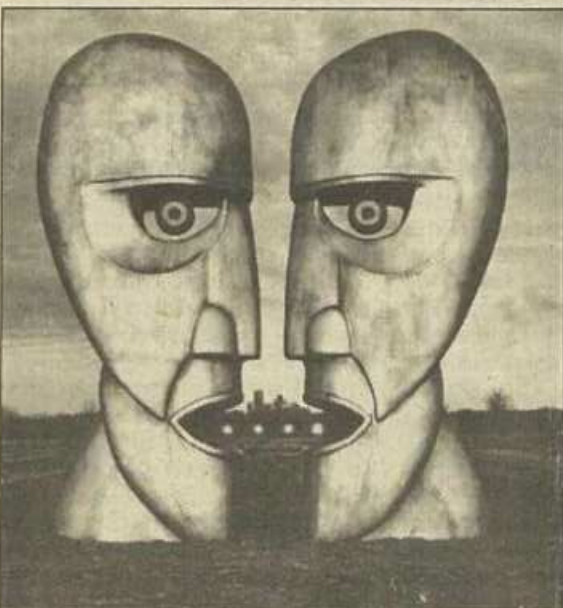
Așteptat cu nerăbdare de un eveniment, The Division Bell nu dezamăgește. El amintește atât de bine de Pink Floyd-ul anilor '70, înțeles pare o reorchestrare a temelor deja consacrate. De fapt, e o prelungire a universului sonor cunoscut. Cine și-a imaginat că Gilmour o să treacă la thrash sau alternativ? Numai grupurile care n-au nimic de spus își închipuie că dacă „fac” ceva la modă, scapă de condiția ne semnificativului. Floyd demonstrează că nu-i nevoie să abandonezi crezul tău artistic ca să faci bani. Și, ca toate numele mari ale artei, Pink Floyd (cu sau fără Waters) dezvoltă o idee de-a lungul și de-a rotundul multor discuri. Asta dă coerență operei și o face inconfundabilă. În fond, și simfoniele lui Mozart seamănă una cu alta; însă nu există o muzică mai dumnezeiască!

Presupun că The Division Bell este cunoscut de toată lumea, după ce simpatizii noștri au dovedit un remarcabil sincronism în ale pirateriei, scoțând pe tarabe „versiunea românească” în unu sau două volume la nici o săptămână după lansarea oficială. Iautil, deci, să „critic”, mai ales că nu-mi stă în fire să găsesc cursuri unei bijuterii cu filigram subtilă. Voi considera cărtălia care însoțește C.D.-ul.

Micul album realizat de o echipă condusă „conceptual” de Storm Thorgerson, vechi colaborator al lui Gilmour, este o capodoperă. Pag. 1: cele două - de acum celebre - capete, sculptate de Adam Hynes și John Robertson. Perfect

PINK - FLOYD

simetrice, capetele sunt clopote! Într-o gură, patru lumini pe un câmp, la marginea unui oraș. Pag. 2-3: splendidă fotografie a unui observator astronomic, patru corpuri dispuse în așa fel încât să citești ideea divizării. Conceptul apare la

pag. 5, reflectat în oglinzile unei sfere folosite în discotecă: două chipuri se privesc la fel ca sculpturile copertei. Dar ele sunt incluse înfies din conturul unui al treilea chip. Explicit, conceptul este redat la pag. 6 ca o pictură de Paul Klee sau, de ce nu, Tzulescu. Pag. 7 are textul piesei Poles Apart. A opta colofoanel chipci. A noua este o pictură ca o mare castanie, cu câteva insulje. Pag. 10-11: o ilustrare a conceptului făcută cu ajutorul resturilor de ziare datate noiembrie 1989, când a fost A Great Day For Freedom. Sugestivă, ironia e înconunată de poza unei piscine în a cărei apă

plutesc flori. Un montaj alb/negru, cu o ușă, un televizor și două detalii de figură umană sugerează uzura lăuntrică despre care vorbește piesa compusă și interpretată de Richard Wright - Wearing The Inside Out. Urmează fotografia unui arbore desfrunzit, banală dacă n-ar fi prezente două sfere argintii. Ce-i cu ele? Pag. 16-17: instantaneu superb la țârmul stâncos al mării. O blondă face respirație

artificială unui tip salvat de la înec. Emoția cântecului Coming Back To Life, unde patetismul lui Gilmour abia abia se menține în limita decenței. Vignete duble, de inspirație medievală, însoțesc textul Keep Talking. Lost For Words are alături poza a două mânuși de box. Imagine grațioasă și suficientă în fine, High Hopes, piesa care face un istoric-rechizitoriu al relației dintre Gilmour, Mason, Wright și Waters (marele înșingurat) este însoțită de poza unui tip care trage un steag întunecat desfășurat imens pe cerul senin. Pe pag. 24 sunt trei steaguri purtate de trei tipi, toate steagurile având aceleași culori și toate fiind curbate identic în vântul serii... Finalul impresionantului lanț de metafore este coperta ultimă: cele două capete-clopote, noaptea, au ceva din grozăvia unor roboți care se ducează. Într-o gură - siluozitatea unui șarpe. Deprimantă încheiere!...

Altfel zis, muzica este simplă și sufocantă ca blana unor clopote de catedrală. Nu-i am alint decât un defect: este prea plină de mesaje subliminale, a căror filosofie, explicită în sound, nu se poate desce în curvine!

M.V. Pop

SPRINGTIME JAZZ BLUES FESTIVAL „BRAȘOV '94"

În organizarea Inspectoratului de Cultură al județului Brașov și a Televiziunii Române, cu sprijinul financiar al Consiliului Județean Brașov și al unor sponsori mai mult sau mai puțin generoși, s-a desfășurat în perioada 5-7 mai primul mare eveniment jazz-istic al anului în acest municipiu.

Ioan Pascu & The Blues Workers din București au avut onoarea de a deschide Festivalul „Gyuri” cel zglobiu împreună cu alii ortaci au delectat publicul cu unele noutăți repertoriale, între care am reținut piesa dedicată memoriei celebrului pilot de curse Ayrton Senna. A urmat recitalul de gospel și blues susținut de Northbert Detaeye din Belgia. Domnia sa este cunoscut deja publicului brașovean din alte câteva recitaluri date în ultimii trei ani în orașul de sub Tâmpa. În afara faptului că este pianist și un valoros cântăreț, are și deosebitul merit de a fi pus bazele unei mediateci la Universitatea Transilvania, mediatecă unică în România. Despre Norbert Detaeye mai menționăm că este prieten și colaborator apropiat al cântăreței Liz McComb pe care am avut plăcerea de a o vedea la Festivalul de Jazz „București '93” și că se pregătește pentru o nouă participare la Festivalul de Blues de la New Orleans '95.

Transferul de la blues la jazz modern a fost realizat în mod strălucit de Mircea Tiberian Quartet. Alături de pianistul și compozitorul – leader, de Cătălin Răsvan-bas, Tudy Zaharescu – baterie (într-o formă de zile mari) – două prezențe-surpriză la Brașov, chitaristul Jean Stoian și tânărul vocalist Bert Barbera. Am remarcat, dintre compozițiile mai noi ale pianistului „Christmas Song”, „Wals Samba”, „Salsa Blues”.

Prima seară a fost încheiată de Johnny Răducanu și invitații săi, Teodora Popa – voce, Jean Stoian și Tudy Zaharescu înainte amintiți, Pedro Negrescu – bas. Decanul jazz-ului românesc a oferit cu generozitate publicului brașovean jazz de cea mai autentică vibrație, iar muzicienilor invitați încă o lecție; am fost în acea seară, din nou, martorii unei demonstrații – spectacol, în care tinerii muzicieni au avut de învățat câte ceva despre feeling și improvizație, suportul muzical fiind constituit din teme-standard mult gustate de spectatori.

Din recitalul de început al celei de a doua serii – vineri, tot la Teatrul Dramatic – cel susținut de Albiater Blues Company, am remarcat prestația vocalistului Mircea Crișan care cu timpul și cu un repertoriu adec-

JAZZ-VOX

vat ar putea deveni una dintre vocile noastre de perspectivă. Aparițiile celor doi pianisti – elevi ai maestrului Marius Popp, Daniela Nicolae și Petre Andrei au dovedit că premiile obținute la concursurile de jazz „Sibiu '93”, „Vilnius '93” și „Cluj '94” au fost câștigate pe merit.

O prezență pregnantă a fost și formația condusă cu mult succes de apreciatul saxofonist Garbis Dedeian, muzician care, la rândul-i, a adus nume noi pe scena brașoveană: Emil Bizgă – trompetă, Marius Vernescu – pian; iată doi foarte tineri interpreți care s-au descurcat mai mult decât bine, trebuie să o recunoaștem deschis!

Incontestabil, momentul cel mai reușit și mai aplaudat al celei de a doua Gale a fost recitalul formației Marius

Popp, alcătuit din tandemul Marius Popp – Alin Constanțiu (acesta din urmă, alias „Benny Goodman” al României), secondat fidel de doi talentați coechipieri, bateristul Vlorel Toma și Ionuț Baranga – bas. Poate că și acești doi muzicieni mai tineri vor forma, de asemenea, un tandem despre care vom vorbi peste 20 de ani... Noi le urăm succes! Cu programul prezentat, Marius Popp a ridicat pulsul tuturor celor care s-au aflat în sală. Va trece multă vreme până când vom uita acest moment muzical, maniera admirabilă de interpretare a unora dintre piesele programului lor ca, de exemplu, „Perpetuum Mobile” a lui Wayne Shorter.

Vocaliștii reuniți în „The Sinners

Quartet” și grupul lor de acompaniament, „The Angels Trio”, au deschis „ostilitățile” jazz-istice sâmbătă seara, cu un regal de gospel songs și negro spirituals, recompensat de aplauzele furtunoase ale asistenței, iar „Sorin Chifriuc Red Roosters Blues Band” – pentru prima oară la Festivalul brașovean – ne-a transpus în sonoritățile blues-ului orientat spre rock.

După atâtea formații și interpreți din București, au evoluat timpișorenii de la „Dan Ionescu Electric Version” (pe lângă chitaristul-leader, Victor Miclăuș – chitară-bas, Liviu Mihon – clape, Lică Dolga – baterie, Dinu Simon – percuție, doar acesta, din Arad), aducând cu sine un sound nou, modern. Grupul a demonstrat – dacă mai era nevoie – că în orașul de pe Bega se face muzică de foarte bună calitate și că seriozitatea, efortul, talentul și profesionalismul fac casă bună.

Epilogul muzical al Festivalului a revenit Quintetului „Acoustic Version Band” condus de pianistul și compozitorul Anatoli Doncev, din Bulgaria. Deși nu este pentru prima oară în România (în anii trecuți s-a numărat printre invitații Festivalului de Jazz de la Sibiu), quintetul, se poate spune, a debutat la Brașov. Toți cei cinci instrumentiști au demonstrat calități tehnice și interpretative deosebite și ne-au convins că la vecinii noștri de la sud de Dunăre există muzicieni de valoare.

În ciuda unor absențe din jazz-ul românesc și a lipsei unor formații din străinătate care fuseseră anunțate („Buggy Brown” – Germania și „Trigon” – Republica Moldova), se poate afirma că această ediție a însemnat o reușită, că minunatul public brașovean „induce” artiștilor de pe scenă acea stare de emulație propice atmosferei jazz-ului!

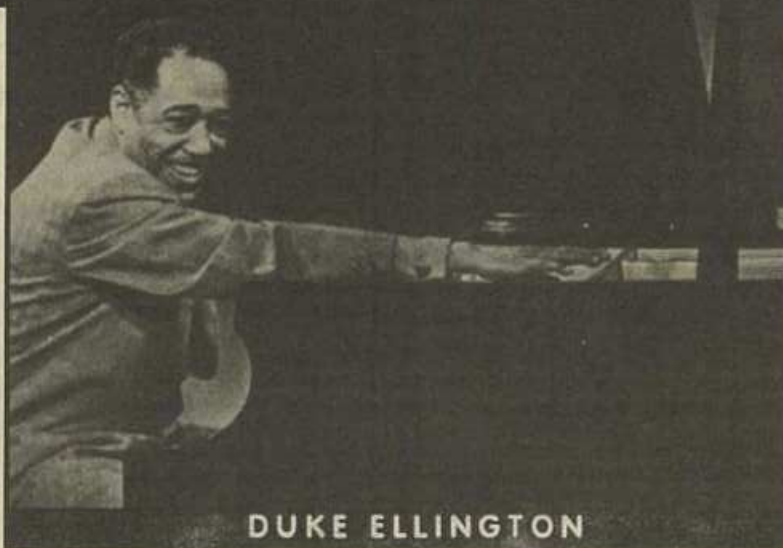
Eugenia Brăescu

MEMENTO

Dacă ar fi trăit până azi, Edward Kennedy Ellington (cunoscut sub apelativul „Duke” – „Ducele”) ar fi împlinit, la 29 aprilie, 95 de ani! Și cu toate că data ivirii pe lume rămâne punct de referință pentru dicționarul personalităților, motivul pentru care procedăm la o nostalgic evocare se raportează la data de 24 mai ce marchează în 1994 două decenii de la trecerea muzicianului în nemurire... A fost, fără îndoială, una dintre cele mai mari pierderi din istoria jazz-ului, compartiment al artei sunetelor despre care Ellington mărturisea: „Jazz-ul e stăpâna mea, amanta mea! Și n-o înșel cu nimeni...”

S-a scris și se vor mai înregistra multe zeci de mii de rânduri dedicate iluziului dispărut... fizic dintre cei vii, rămas însă viu în conștiințe, prin roadele efortului și sacrificiului său de o viață – însăși moștenirea lui muzicală de o covârșitoare importanță pentru esența genului. Nu intenționăm aici nararea amănunțită a unei biografii care s-a împletit până la contopire cu cariera muzicianului. Nu vom vorbi nici măcar despre cele patru etape distincte prin intermediul cărora jazzologii (muzicologii de jazz – n.n.) subîmpart evoluția conceptului ellingtonian de la începuturi și până la deplina maturitate. Dorim doar să punctăm câteva dintre marile contribuții, de altfel unanim recunoscute, ale muzicianului la dezvoltarea și promovarea acestei muzici.

Încă de când făcea parte din grupul „The Washingtonians”, a cărui conducere o prelua prin 1923, formația devenind nucleul big band-ului care avea să-și continue activitatea aproape o jumătate de veac, Duke

DUKE ELLINGTON

Ellington s-a afirmat, înainte de toate, ca dirijor și aranjor, activități-complementare și cumva complementare. Căci, așa cum sesiza și notoriul jazzolog german Joachim Ernst Berendt, cercetând măturile unor contemporani ai muzicianului, timp de mulți ani Duke Ellington finisa aranjamentele (orchestrațiile) în partitură de abia după ce le încerca sonoritățile în orchestră și după consultări prealabile cu coechipierii săi; el realiza astfel o originală mixtură între aranjamentul scris și cel „oral” (head arrangement). Spre deosebire de alți faimoși dirijori (Count Basie, de pildă), care au rămas prin ani fideli aceleiași maniere de organizare a materialului sonor-expresiv, Duke Ellington a inovat continuu, s-a situat aproape tot timpul „steps ahead” – cu pași înainte – față de contemporani, integrând cu îndrăzneală și aplomb disonanța în armoniile jazz-ului. Ellington a fost

estimat deopotrivă drept unul dintre cei mai mari „coloriști” ai sound-ului de big band: stilurile „jungle” (imitarea, cu ajutorul surdinelor „wa wa” aplicate instrumentelor de suflat din alamă și cu efectul special „growl”, a exoticelor sunete nocturne din jungla africană), „mod” (dispoziție sufletească nostalgică, melancolică) din anii '30-'40, policromele subtilități în jocurile armoniilor și ale timbrurilor de mai târziu vin să confirme această aserțiune. Tot el a introdus meniera „walking bass” (bas mobil, bas mergător) și utilizarea saxofonistului-bariton (de reținut că baritonistul Harry Carney, angajat în big band-ul lui Ellington în 1926 și rămas component permanent până în 1974, reprezintă o performanță de longevitate a fidelității față de un dirijor!), a experimentat și impus ritmuri noi, a lărgit sfera tipurilor arhitectonic-muzicale ale jazz-ului de la obișnuita „temă cu

variațiuni” la forme ample de tipul concerto-ului și a suitei. A investigat posibilitățile utilizării vocii umane ca timbru asociat celor instrumentale, a fost un apreciat pianist (realizând și înregistrări cu formule reduse, de duo și trio) și un prolific compozitor; a scris pe lângă nemuritoare teme de jazz, concertate sacre, muzică pentru scenă și pentru numeroase pelicule cinematografice, filme dintre care în multe a și jucat. A întreprins, în ultimele două decenii și mai bine de activitate, îndelungi turnee pe toate meridianele, până în Extremul Orient (Japonia, fosta Uniune Sovietică), inclusiv concertând la București (1971). A conferențiat din 1966 la Universitatea din Cincinnati, fiind numit doctor în muzică al multor altor universități din America și Europa. I s-au atribuit numeroase și onorante distincții precum „Down Beat Hall Of Fame”, trei premii „NARAS”, ca și „Presidential Medal Of Freedom” – 1969 (cel mai înalt ordin civil din S.U.A.), „Legiunea de onoare”. S-ar cuveni deschis un capitol întreg dedicat marilor interpreți reuniți timp de decenii sub bagheta sa, dar din cauza limitelor de spațiu tipografic – și totodată ca un titlu de glorie pentru jazz-ul românesc – vom aminti că vocalista Aura Urziceanu a devenit angajată sa printr-un contract pe cinci ani. Din păcate, după numai un an, a venit acel fatidic 1974, 24 mai...

Florian Lungu

ULTIMELE 30 DE ZILE ALE LUI KURT COBAIN

3 martie: Kurt Cobain hotărâște anularea concertelor de la München și Offenbach, din Germania. La Roma i se alătură Courtney și Frances, venite de la Londra. În timpul nopții ia o supradoză de Rohypnol și șampanie. Este găsit un bilețel explicativ, al cărui conținut nu este făcut public. • 4 martie: La 6.30 Cobain intră în comă și este transportat

de urgență la spital, apoi la o clinică privată americană. CNN anunță moartea lui Cobain. Gold Mountain susține că „nu a fost vorba de o încercare de sinucidere. Voia să sărbătorească revederea lui Courtney după atât timp”. • 5 martie: În jurul prânzului Kurt iese din comă. Love declară revistei „Select”: „N-a fost decât o ceartă între mine și Kurt. Dacă el crede că o să scape de mine așa, se înșală. O să mă duc și-n iad după el.” • 7 martie: Nirvana își anulează turneul european, dar reprogramază concertele din Marea Britanie pentru sfârșitul lunii. Cobain este complet refăcut. • 10 martie: Familia Cobain se reîntoarce la Seattle. • 16 martie: Cobain face o vizită la cel mai important centru de heroină din Seattle, Denny Way. În ciuda curcii complete de dezintoxicare urmate în august '92 și declarațiilor publice potrivit cărora era „curat”, se droghează în exces la o petrecere în mai, 1993. „Politia din Seattle se face că n-are habar de nimic

din ce se întâmplă. I-am întrebat: „Nu vă interesează chiar deloc faptul că Seattle este cunoscut doar pentru grunge, cappuccino și heroină?” (Courtney). • 18 martie: Cobain are o altă tentativă de sinucidere în baie. Love cheamă Poliția, care îi confiscă armele și gloanțele. Cobain și Love declară că el se ascundea în baie de ea și cazul este clasat. La scurt timp după aceea, părăsește casa. • 19 martie: Prietenii lui Kurt intervin pe lângă doctorul Steve Chatoff, directorul Steps Mental Health Dependency Center din Los Angeles, pentru a-i solicita „intervenția” în cazul Cobain. Kurt nu acceptă, iar Chatoff declară că tratamentul nu se poate face fără cooperarea pacientului. • 20 martie: Love îi „convoacă” în casa lor din Lake Washington pe Dave Grohl și pe Carlson și Danny Goldberg (primul dintre ei actual președinte al casei de discuri Atlantic Records). Întâlnirea a durat cinci ore. Gold Mountain a anunțat că va renunța la contract până la refacerea totală, iar Kurt a plecat împreună cu noul membru Nirvana, Pat Smear, să înregistreze un cântec nou. • 21 martie: Turneul britanic Nirvana și Hole sunt anulate. Oficialitățile au declarat că el urma o cură de recuperare, iar Courtney dorea să-și concentreze atenția „asupra

sănătății și fericirii” familiei sale. În ciuda zvonurilor că Nirvana ar urma să se destrame, un purtător de cuvânt a declarat că „grupul este mai puternic ca niciodată”. • 22 martie: Cobain se duce la un centru de droguri din Seattle, îmbrăcat într-o pardesiu gros, deși era o zi caldă. • 24 martie: Love amenință cu divorțul. • 25 martie: Love pleacă la Los Angeles, pentru promoția albumului Hole, „Live Through This”. Prin telefon îl imploră pe Kurt să vină și el și îl amenință că dacă mai continuă cu drogurile, autoritățile i-o vor lua pe Frances Bean. • 28 martie: Cobain urmează o cură de dezintoxicare în California. Se spune că și Courtney făcea același lucru. • 30 martie: Cobain pleacă din spital și revine în Seattle unde, cu ajutorul lui Dylan Carlson, își cumpără o armă. „Mi-a spus că o vrea pentru protecție” (Carlson). • 1 aprilie: Iată un fragment dintr-o conversație purtată de cei doi la telefon: „Cobain: „Courtney, indiferent de ce se va întâmpla, vreau să-ți spun că albumul tău e într-adevăr bun. Love: „Adică vrei să divorțezi? Sau o să te sinucizi?” Cobain: „Nu, dar nu uita că orice s-ar întâmpla, te iubesc.” Courtney anunță Poliția din Seattle că Kurt e în oraș, are o armă asupra sa și e pasibil de sinucidere. • 2 aprilie: Un prieten

necunoscut se întâlnește cu Cobain și îl roagă să urmeze o cură. • 3 aprilie: Un detectiv particular îl găsește pe Cobain, dar acesta refuză să se întoarcă la centrul de recuperare. Se pare că Cobain a fost dus la aeroportul din Seattle de niște prieteni rămași neidentificați pentru a prinde un avion spre California, dar până la urmă fuge. Își va petrece noaptea la o altă locuință de-a sa, în Carnation, cu un alt prieten rămas neidentificat. Conform declarațiilor lui Love, în casă se afla un sac de dormit albastru pe care nu-l mai văzuse înainte, alături de câteva L.P.-uri, și o scrumieră cu muci de țigări. Existau urme proaspete de cauciucuri de mașină în jurul proprietății. • 4 aprilie: Mama lui Cobain, Wendy O'Connor, care încă locuiește în Aberdeen, aflase de la Love sau de la centrul de recuperare că fiul său lipsește. Ea anunță poliția din Seattle despre dispariția lui, pretinzând că el vrea să se sinucidă. Mai târziu se va presupune că Love a fost cea care a sunat, dându-se drept mama lui Kurt. Cobain scapase de detectiv și cumpărase mai multă heroină. Telefonază unui prieten necunoscut și îl întreabă care este metoda cea mai sigură de a te împușca în cap.

(va urma)

Corina Vladu

TIMPURI NOI unplugged

reusit să mă strecoar printre sutele de concurenți la „un bilet în plus” și prinzând unul dintre ultimele locuri libere din sală m-am pregătit sufletește pentru show-ul

surpriză! Am descoperit că în deschidere beneficiam și de un număr umoristic, pentru că în asta s-a transformat prezentarea de modă a firmei „Ana”. Nu cred că este cazul să exemplific „strigăturile” care au răsunat din sală, dar nu pot să nu remarc prezența de spirit a manechinelor, care au știut să se adapteze stilul de prezentare după asistența „încinsă” de atâtă așteptare. Așa că momentul care amenința să devină penibil s-a încheiat cu aplauze amuzate (sala) și bezele de mulțumire (fetele).

Și în sfârșit, pe scenă și-au făcut apariția Crina și Denise (backing vocals + vioară), Adriana Borșunbas, Cătălin (ură de Potasiu) Neagu-tobe, Adrian „Artan” (și mai nou „Celentano”, la vocativ „Celentano”) Pleșca-voce, Marian Moldoveanu- chitară acustică, Dan Ilicu- chitară acustică. De acum le visez numele și noaptea, pentru că de câte ori se schimbă banda (concertul a fost înregistrat, poate pentru un viitor disc?), Artanu ne dădea ocazia să ne verificăm cunoștințele în domeniul componenței formației.

Printre aplauze, țipete și tropăieli (de bucurie evident) concertul a început. Așteptai cu toții pe scaune înalte, de bar, desculți, blănciți și fetele de la Timpuri Noi ne-au prilejuit întâlnirea cu vechii prieteni cum ar fi „Vocina”, „Stan”, „Luca” sau „Tanța”, ne-au povestit cum e să fii „Emigrant USA”, cum e când serbezi „Victoria”, cum să ne dăm cu „Nămol” și alte sfaturi folositoare, înglobate în câteva piese noi, care au prins din prima.

Toate piesele cunoscute au fost cântate „la comun” cu noi, spectatorii, care am urmărit cu atenție indicațiile date de Artanu și ne-am conformat, cuminiți, la comenzile acestuia. Totul a mers, într-un cuvânt, „Perfect”.

După aproximativ o oră în care fiecare a muncit din greu (ei cu cântatul-ul, noi cu backing vocals-urile și aplaudatul), cei cinci plus două au vrut să ne pălăsească, dar n-au avut nici o șansă pentru că am tipat „Timpuri Noi!” până când s-au întors și ne-au cântat încă o piesă.

După care, satisfăcuți că ne-au ascultat și ei pe noi o dată, ne-am risipit către casele noastre fredonând care „Stane”, care „Luca”, care, mă rog, după posibilități.

Anca Lupeș

Răspundem, dacă suntem în stare

Încep cu telegrama primită și apoi o mică parte a scrisorilor.

„La Mulți Ani, Guriță! Te voi iubi mereu” - Gina Moraru (Gh. Lazăr, Ialomița).

• Cătălin Bocșe (Bătlei, Gorj). Am primit topul. Pentru a deveni corespondent, ar trebui să nu scapi nici un eveniment mai important din județ. Apoi m-ar interesa și cum scrii, cum extragi esențialul din cele văzute și auzite. Te asigur că nu-i ușor, dar merită să încerci. Dacă vrei să fii doar „colaborator”, atunci nu-s probleme. Scrie-ne ce vrei și noi îți vom răspunde, sau publicăm „după caz”. Szabo F. Attila (Tg. Mureș). Și topurile tale ajung la timp. Din păcate, în ansamblu, avem prea puține pentru a alcătui un TOP 60 serios. O vom face lunar. Ce să-i facem, lumea are alte griji și e de înțeles. Oferta ta e generoasă pentru cei care au nevoie de discografii și componente. Iată adresa la care pot scrie solicitări: Str. Gabor Aron nr.2, Tg. Mureș. Poate vom relua anunțul, când vei da o listă cu câteva nume și o adresă completă (cu cod cu tot). Că emisiunea TV e scurtă, am mai auzit. Că lumea nu-i obișnuită cu ideea de a dialoga cu oamenii muzicii, asta-i clar. Doar politicienii, economiștii și sportivii au voie să vorbească ore-n șir. Muzicienii să cânte, nu? Ei bine, eu cred că au multe de spus și e cazul să-i cunoască lumea și ca persoane, nu doar ca subiect de distracție. Poate îmi retrimiți numele la care nu deții informații, pentru a le cere la rândul meu din Germania. Majoritatea acolo activau. Poate cu excepția celor de la Secret Service. • D.S.B. (Bacău). Categoric regret V.N.D.-ul pentru ascultători. Lista persoanelor care pun bețe în roate o vei afla curând. Vreau să mă

mai edific asupra unor nuanțe. De exemplu, în ce emisiune va apărea programul Coke Is The Music? La tema „Stilul rock” s-au spus și mai multe lucruri interesante. „Haide să-i spunem redactorului de la «Salut» că nu toate concertele rock sunt expediate la periferie. Vezi Madison Square Garden”. Eu aș fi spus mai mult, dar e bine și atât. Colegii sunt și așa suspicioși, și nu tocmai receptivi la ideile altora. • Cătălin Florian (Tg. Jiu). Indiferent ce fel de durere te apasă, nu pot accepta tonul cu care te adresezi. Cum adică ne-am permis să reducem spațiul pentru serialul Queen? Dacă tu cumperi revista numai pentru acel articol, atunci înseamnă că în curând te vom pierde de mușteriu, motiv pentru care n-ar trebui să-ți răspund. Să ne declari „neserioși” numai pentru atât, e mai mult decât poate accepta un masochist în ale criticii! De altfel, serialul merge înainte, chiar dacă nu toată lumea se dă în vânt după el! • Smelly (Bacău). Despre Michael Jackson am scris în numărul dublu (25/26). Urmează un concurs propus de fanii din Tulcea. La foto-ghicitoare trebuia să răspunzi alăturând talonul Coke Is The Music. Mai mult despre techno! Ne străduim și-n acest sens. Lipsesc americanii! Ia mai citește atentă colecția și vezi cum stăm cu națiile. Să renunțăm la Queen, doar pentru că vine din Anglia?! • Ionuț Geancă (Slatina). Bucuria ta este și a noastră. Ai primit caseta Altar, îți place, vrei numărul 13 (pe care-l poți avea), vrei abonament nou! La Manic Depression Tour te-a dezamăgit publicul. Vrei postere cu Paradise Lost, Pestilence, Gorefest, Entombed, Cancer etc. Când vom avea pagini destule, atunci ne vom permite câte un poster de gen (pop, rock, thrash etc.). Pentru „Intermediu...” mai aștept!

Andrei

RIDICARE DE MÂNUȘĂ

Deși cu puțină întârziere, am hotărât totuși să ridic mînușă aruncată de Mihai Ghiduc în articolul „Unde se termină muzica și începe comerțul cu orice preț?” din nr. 6 al revistei V.P.R., după ce am citit, între timp și răspunsul la scrisoare al lui George Popescu din Buzău. Cred că încă din titlu e ceva greșit, deoarece eu cred că toată muzica e un comerț, altfel ea neputând exista. Pentru a face o formație, pentru a înregistra un cântec și apoi pentru a-l edita și difuza trebuie bani, iar pentru asta există o industrie muzicală uriașă, aflată în mâinile unor magnati, pe care din păcate nu-i interesează dacă muzica pe care o difuzează e bună sau nu, ci dacă ea e vandabilă sau nu... Acestea sunt motivele pentru care eu cred că toată muzica e comercială! Dar pentru că există o masă mare de oameni care folosesc expresia „muzică comercială” am să încerc să explic de ce unii o numesc așa, vorbind, bineînțeles, din punctul meu de vedere.

Majoritatea ascultătorilor folosesc această sintagmă atunci când vorbesc despre ceea ce nu le place și acum ajungem la problema ridicată de Mihai în revistă: de ce ne place să criticăm muzica, în special cea care nu ne place? Ar trebui să criticăm pe cineva din punct de vedere muzical doar cel ce se simte în stare să facă ceva asemănător cu ceea ce există acum, sau care poate schimba efectiv ceva în acest domeniu.

De asemenea, se spune foarte mult că muzica pop este în general comercială, dar eu cred că și muzica rock are multă „comercialitate” în ea. Nu înțeleg de ce să critici cover-version-urile pop ale unor melodii când G.N.R. au un album compus integral din cover versions, care după părerea mea nu amintesc de Dylan, Clapton și Sex Pistols, deoarece și acestor piese le este dat un „ambalaj” foarte interesant și un sound foarte nou. Bineînțeles că sunt și piese foarte „exacte”, care copiază aproape în totalitate aranjamentul muzical de acum 10-20 de ani, iar schimbarea intervine doar la interpretarea vocală. Un exemplu elocvent este, cred, Mariah Carey cu două reluări absolut superbe: „I'll Be There” (Jackson 5) și „Without You” (Harry Nilsson).

Și răspundând strict la întrebarea dacă e bine sau nu să existe preluări pop ale unor piese rock, eu cred că hibridul care ia naștere e cel puțin interesant... Să nu uităm însă că există și preluări rock ale unor piese pop. Acum doi ani am văzut la MTV piesa „Personal Jesus” în varianta unei trupe rock obscure.

Referitor la reluarea piesei „Living On My Own” eu cred că e de bun augur, deoarece astfel se păstrează în mintea oamenilor, chiar dacă puțin schimbată, muzica inegalabilului Freddie Mercury. Ce ne facem însă cu cei care cred că Queen a promovat o muzică pur comercială?

Afirmatia că Freddie se ia la întrecere cu Ace Of Base și 2 Unlimited e cel puțin deplasată, deoarece în spatele ei se ascunde antipatia făturișă față de zona pop-ului. Întăresc această afirmație cu păreri negative față de Hammer, Vanilla Ice, Michael Jackson etc. Ajungem astfel și la problema top-urilor: multe se alcătuiesc în funcție de cifrele de vânzare. Și într-adevăr astfel se ajunge la ideea că muzica pop e comercială, deoarece ea se vinde mai bine.

Un singur lucru cred că mai am să spun: bine a zis regretatul Kurt Cobain: „Lăsați în pace omul, să lucreze.”

În încheiere, cred că toată muzica trebuie respectată și înțeleasă în primul rând pentru că ea se inspiră din viața omului, în special, și cum va fi el așa va fi și muzica, bună sau rea.

Și totuși, ce este muzica „comercială”?

Robert Varga

Umbla mai demult vorba prin „sat” că Timpuri Noi s-ar fi apucat să repete unplugged. Așa că anunțul concertului din 20 mai de la Teatrul Creangă a picat ca o surpriză foarte plăcută pentru din ce în ce mai numeroșii fani ai trupei. Care s-au strâns cu mic cu mare la locul faptei, aproape blocând circulația din

care trebuia să înceapă la 18.30. Dar care a început cu aproape o oră întârziere. Pentru că la intrare era balaș.

După ce sala s-a umplut până la refuz,

CULESE DE-A VALMA

• Alexandru Paleologu: „Mă bucur că Timpuri Noi au ajuns să fie «timpuri noi» și la noi. Sunt în topurile celor mai bune formații de aici, mă bucur că memoria lor afectivă funcționează și că s-au gândit să-și regăsească locul debutului, de această dată într-o triumfală revenire în Sala Teatrului Ion Creangă. Mă bucur că, o dată cu ei, sala se umple de lume tânără, cooperantă. Experiența pe care o traversează mi se pare extrem de interesantă și mi se pare o reînnoire a virtuții muzicii, și nu la cele ale instalațiilor electrice.” • Cristian Panduru (18 ani, Cluj): „Ar trebui să le mulțumesc prietenilor mei din București, care mi-au oferit ocazia de a veni la acest concert. Să spun că a fost extraordinar, nu pot. Nu pentru că nu mi-ar plăcea Timpuri Noi, sunt formația mea preferată, dar până nu-i văd și pe Iris, Holograf, Survolaj într-un astfel de concert, nu pot să mă pronunț.” • Ioana Anghel (23, București, studentă): „A fost o experiență unică din toate punctele de vedere. Nu cred că

va mai exista o a doua trupă în stare să facă așa ceva. Sunt la fel de riguroși și viguroși ca atunci când i-am văzut prima dată, '87, sau așa ceva. Sunet bun, public extraordinar.” • Mihail Bogatu (18 ani, elev): „E prima oară în viața mea când am avut bani la mine și n-am putut să intru. În final, o persoană bine intenționată m-a ajutat să intru.” • Costin (23): „Nici nu știu ce am cîntat aici. Eu sunt thrasher, am venit achis de niște amici, mai mult pe bețe, pentru că am băut cam mult azi. Mai bine Unplugged Nirvana decât ce a fost aici în seara asta. Oricum, au texte bune.” • Lucian Andrei (43): „Am venit cu cele două fete de 20 de ani. Acasă îmi pun de zeci de mii de ori discul cu cei de la Timpuri Noi, așa că am vrut să-i și văd. Nu pot decât să am cuvinte de laudă pentru un astfel de concert. Sper să nu mai fie nevoie să ne uităm la MTV pentru a vedea așa ceva. Holograf, Iris, poste Ana Urziceanu, sunt nume capabile să facă un unplugged. Sper să mai apuc astfel de spectacole. Într-un cuvânt, așa cum spun fetele mele, a fost «cool».” (culese de Corina Vlădu)

A început bătălia pentru cele 4.000.000 lei la Mamaia

Vă mai amintiți de ediția de anul trecut a Festivalului de muzică ușoară românească „Mamaia”? Toată prezentarea s-a bazat pe statistici. Tocmai de aceea, încep prin a vă oferi date statistice de la preselecție pentru ediția de anul acesta, desfășurată în zilele de 18-21 mai, la Teatrul Fantasio din Constanța. • Pentru preselecție au fost necesare patru zile din cele șapte câte are o săptămână. • Pentru interpretare au fost alocate două zile și jumătate, dintre cele patru. • Pentru două dintre cele trei secțiuni ale festivalului (interpretare și creații în primă audiere) juriul a fost alcătuit din 10 bărbați și trei femei: Anton Șuteu, Ion Cristinoiu, Dan Ștefăniță, Dumitru Lupu, Rodica Șerbănescu, Titus Andrei, Horia Moculescu, Eugen Rotaru, Gabriel Cotabiță, Paul Enigărescu, Traian Mirică, Titus Munteanu, Mariana Șoitu, Doina Păuleanu. • La șlagăre melodiile au fost alese, pe criteriul difuzării (solicitării), de către reprezentanții mass-media și nu de către compozitorii care au făcut parte din juriu. În faza finală, adică la festival, clasamentul va fi decis de public. • Dintre cei 104 concurenți înscriși la interpretare, veniți din toate colțurile țării, au trecut de prima preselecție 39, iar de a doua, 15: Nicoleta Ciopraga (care a impresionat juriul pentru modul în care a interpretat piesa lui Dan Iagnov „Când vine seara”), Paul Panait (de doar 15 ani, din Baia Mare, care a interpretat „Dincolo de nori” într-o manieră proprie), Marius Manea, Diana Piticeș, Maria Botta, Daniel Robu, Mădălina Ghica, Cătălina Bota, Luminița Vasile, Nicolae Munteanu, Cătălina Tatu, Madeline Pascu, Mirela Maxim, Cristina Rotaru, Loredana Rusu. • Piesa cea mai mult cântată a fost „Când vine seara”. • De aceasta este legat și unicul moment de destindere al juriului. După audierea a 90 de interpreți, după ce se ascultase de vreo 11 ori piesa cu pricina, într-o mică pauză, la pianul din holul teatrului, Horia Moculescu a început s-o cânte. La primele acorduri, toți au tresărit, după care au izbucnit în râs. A urmat un mini-show spontan cu versiuni rock, operă, romanță, populară ale unei melodii care și-a dovedit astfel calitatea de „șlagăr”. • Au fost 70 de prime audieri. Pentru o mai mare siguranță, organizatorii n-au anunțat motto-urile înscrise pe benzi, ci s-au dat pur și simplu cifre. Puține dintre piesele prezentate au reușit atenția juriului. Cu greu s-au ales 15. Ele aparțin compozitorilor: Adrian Ordean, Dinu Giurgiu,

Cornel Fugaru, Vancu Raymond, Tony Neamțu și Olimpiu Brândeș, Șerban Georgescu, Laurențiu Duță, Marius Mateescu, Gigi Rădulescu, Cristian Faur, Cristina Tsoumis, Bogdan Cristinoiu, Geanina Luncan, Eugen Mihăescu, Adrian Romescu. • La „șlagăre”, au fost depuse 28 de piese. Dintre ele, 15 vor fi prezentate pe scena festivalului. Feciclii autori sunt: Andrei Tănăsescu, Dragoș Docan, Petre Gălușanu, Mihai Elekes, Mircea Drăgan, Manuel Savu, Pompiliu Dărgan, Ion Cristinoiu, Șerban Georgescu, Adrian Ordean, Dumitru Lupu, Marius Teicu, Cornel Fugaru, Eugen Mihăescu, Mihail Constantinescu. • Organizatorii au considerat că pe lângă acestea, merită luate în discuție și alte piese, respectiv: „Dincolo de nori” (Tino Furtună, Dan Bittman). „Îți amintesc de mine” (Marcel Dragomir), „Doar tu” (Vladi Cnejevici), „Între noi mai e un pas” (Dan Iagnov). Vor fi în total 19 piese. Cum s-ar putea ca unui dintre interpreții șlagărelor să refuze participarea, lista cu titlurile respective o vom publica într-un număr viitor. • Prima seară a festivalului, cea a șlagărelor, va fi deschisă de către Gabriel Cotabiță cu piesa „Voice From Above”, care a câștigat anul trecut. • Alina Chivulescu va prezenta cu siguranță. Vom afla cine va îndrăzni să stea alături de ea. • Pentru recitaluri, contractele nu s-au semnat încă, dar se mizează pe o seară Valrom cu Dan Bittman și invitații săi (Geanina Olaru, Sanda Ladoși, Corina Dogaru) și un show Gabriel Cotabiță. Organizatorii speră să readucă pe scena Teatrului de Vară, nume ca Margareta Păslaru, Corina Chiriac, Aura Urziceanu. Se așteaptă răspunsurile din partea vedetelor. A fost abordat și Michael Crețu. Lista rămâne încă deschisă. Certitudinile le veți afla în timp util.

Orlando Deladi

IMPORTANT PENTRU MASS-MEDIA

Cei interesați să promoveze Festivalul concurs de muzică ușoară „Mamaia '94” și apoi să obțină acreditări pentru perioada 27-31 iulie, sunt rugați să ia legătura cu redacția noastră, desemnată de către organizatori pentru a se ocupa de biroul de presă al festivalului. Putem furniza amănunte legate de preselecție, despre diferitele etape ale organizării.

OLDIES GOLDIES TOP

EDIȚIA 8

1. Bobby Brown - Frank Zappa, 2. Tap Turns On The Water - C.C.S., 3. I Put A Spell On You - Creedence Clearwater Revival, 4. Far Far Away - Slade, 5. Just Like A Woman - Bob Dylan, 6. Hotel California - Eagles, 7. Paint It Black - The Rolling Stones, 8. Lady In Black - Uriah Heep, 9. Seven Wonders - Fleetwood Mac, 10. Diamonds And Rust - Joan Baez.

Propuneri: Trampled Underfoot - Led Zeppelin.

Realizator: Mihaela Dedeogiu.
Topul se difuzează în fiecare vineri, de la orele 17,10.

DELTA HOT LIST (21.05)

1. Y'a D'la Haine - Les Rita Mitsouko, 2. How To Fall In Love - Bee Gees, 3. Lean On Me - Michael Bolton, 4. In The Name Of The Father - Bono & Gavin Friday, 5. You Mean The World To Me - Toni Braxton, 6. Liberation - Pet Shop Boys, 7. Crash! Boom! Bang! - Roxette, 8. Take It Back - Pink Floyd, 9. I'm So In Love With You - Texas, 10. Everything Changes - Take That, 11. The Most Beautiful Girl In The World - Symbol, 12. Mother Mary - Dan Bittman, 13. C'est la vie - UB 40, 14. We Wait And We Wonder - Phil Collins, 15. Don't Look Any Further - M-People, 16. You Made Me The Thief Of Your Heart - Sinead O'Connor, 17. The Red Shoes - Kate Bush, 18. Omega Man - Bee Gees, 19. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 20. Close To Me (live) - The Cure.

Realizator: Mihai Ionaș
Topul se difuzează sâmbătă, de la orele 15.00.

EDIȚIA 37

1. Gimme Dat Lovin' - Dr. Alban, 2. So Natural - Lisa Stansfield, 3. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 4. New High Energy - K. Da'Crux, 5. Sleeping In My Car - Roxette, 6. We Welong Together - Wooden Heart, 7. Dreaming In Colours - Urban Cookie Collective, 8. Non C'e - Laura Pausini, 9. Hands Up (4 Lovers) - Right Said Fred, 10. Don't Turn Around - Ace Of Base.

Propuneri: Coming Back To Life - Pink Floyd, Don't Be A Stranger - Dina Carroll, Come Back (Love Has Got A Hold On Me) - Haddaway.

TOP TOP

RADIO TINERĂ MA

20 TOP SLOW - EDIȚIA 20

1. Babe (101) - Take That, 2. Wearing The Inside Out (105) - Pink Floyd, 3. Strani amori (98) - Laura Pausini, 4. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 5. So Much In Love (109) - All 4 One, 6. I Can't Believe It's Over (99) - N.K.O.T.B., 7. The Most Beautiful Girl In The World (112) - Prince, 8. Born To Lose (107) - Elton John & Leonard Cohen, 9. Whispers In The Dark (114) - Indecent Obsession, 10. Please Send Me Someone To Love (108) - Sade, 11. Cover Your Rig (110) - ZZ Top, 12. Talk (113) - Yes, 13. Star (106) - Di'Ream, 14. Teardrops (95) - The Radios, 15. Hablas de mi (102) - Gloria Estefan, 16. What I Do Best (115) - Robin S., 17. Past The Mission (111) - Tori Amos, 18. Dincolo de nori (93) - Dan Bittman, 19. Now And Forever (88) - Richard Marx, 20. If You Were Mine (90) - Taylor Dayne.

Propuneri: We Fly So Close (116) - Phil Collins, Crash! Boom! Bang (117) - Roxette, Dry County (118) - Bon Jovi, By The Time This Night Is Over (119) - Kenny G. & Peabo Bryson.

Realizator: Alexandru Niță.

Topul se difuzează în fiecare sâmbătă, de la orele 15,30, pe frecvența de 68,7 FM Stereo.

TOP ROMÂNESC

EDIȚIA 22

1. Inherited - Sin, 2. Poziția de drepti - Krypton, 3. Nunta - Phoenix, 4. Răul - Sernai M., 5. Străzi bătute de noapte - Survolaj, 6. Violeta - Sarmalele Reci, 7. Semnul tău - Roșu și Negru, 8. Viața de rocker - Conexiuni, 9. Lordul John - Mircea Vintilă, 10. Să te gândești la mine - Compact, 11. Lovitura de bocanc - Sunet Transilvan, 12. Scrisoare - Nicu Alifantis, 13. The Nightmare - Eugen Mihăescu, 14. Dincolo de nori - Dan Bittman, 15. Don't Go -

Direcția 5.
Stand By: Angel Eyes - Esperando.

Realizatori: Felix Crainicu & Diana Sirghi.

TOP SLOW

EDIȚIA 14

1. Amazing - Aerosmith, 2. Without You - Mariah Carey, 3. Another Sad Love Song - Toni Braxton, 4. Never Let You Go - N.K.O.T.B., 5. Said I Loved You... - Michael Bolton, 6. Everyday - Phil Collins, 7. Crash! Boom! Bang! - Roxette, 8. Dry County - Bon Jovi, 9. The Most Beautiful Girl In The World - Symbol, 10. Don't Be A Stranger - Dina Carroll.

Propuneri: Bump'N'Grind - R. Kelly.

Realizator: Cristl Nicolau.
topul se difuzează vineri, cu

TOP 16.05

1. Doop - Doop, 2. U&Me - Cappella, 3. Without You - Mariah Carey, 4. Sleeping In My Car - Roxette, 5. Love Is Magic - Loft, 6. Move On Baby - Cappella, 7. Automatic Lover - MC Sar & The Real McCoy, 8. Amazing - Aerosmith, 10. Inside Your Dreams - U 96, 10. United - Prince Ital Joe feat. Marky Mark, 11. Over And Over - Co.Ro., 12. Don't Turn Around - Ace Of Base, 13. Omen III - Magic Affair, 14. Get-A-Way - Maxx, 15. Go See The Dentist - Dr. Alban.

Propuneri: The Most Beautiful Girl In The World - Symbol, Give Me All Your Love - Magic Affair.

Realizator: Romulus Șonc

TOP ICS 21 -

EDIȚIA 121(selectiv)

1. Baby I Love Your Way - The Big Mountain, 2. I'll Stand By You - The Pretenders, 3. The Most Beautiful Girl In The World - Symbol, 4. Around The World - East 17, 5. Lean On Me - Michael Bolton, 6. Ten More Minutes - Bingo Boys, 7. You Mean The World To Me - Toni Braxton, 8. Dry County - Bon Jovi, 9. Nothing Like The Real Thing - Elton John & Marcella Detroit, 10. Don't Turn Around - Ace Of Base, 11. Mr. Jones (new) - Counting Crows, 14. The Rhythm Of The Night - Corona, 15. I'll Remember - Madonna, 16. Mmmmm, Mmmmm, Mmmmm - Crash Test Dummies, 18. Always - Erasure, 19. Sweet's For

My Sweet (new) - C.J. Lewis, 20. When A Man Loves A Woman (new) - Jody Watley.

Propuneri: Whispers In The Dark - Indecent Obsession, There's No Easy - Roch Voisine, Strani Amori - Laura Pausini.

MIX TOP VPR

EDIȚIA 5

1 (3). Look Who's Talking Now - Dr. Alban, 2 (1). Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 3 (12). Tanța - Timpuri Noi(unplugged), 4 (2). Without You - Mariah Carey, 5 (4). Dincolo de nori - Dan Bittman, 6 (-). Doar tu - Loredana Groza, 7 (6). O lume nebună - Iris, 8 (5). Sweetness - Paradise Lost, 9 (8). Amazing - Aerosmith, 10 (-). Crash! Bang! Boom! - Roxette, 11 (13). Măine în zori - Compact, 12 (15). Ea nu știe ce vrea - Laura Stoica, 13 (21). Keep Talking - Pink Floyd, 14 (11).

Speranța - Luminița Anghel, 15 (-). The Most Beautiful Girl In The World - Symbol, 16 (-). Always - Erasure, 17 (23). Strani Amori - Laura Pausini, 18 (14). Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 19 (-). Welcome To Romania - Altar, 20 (-). The Calling - Yes, 21 (7). Rock'N'Roll Dreams... - Meat Loaf, 22 (-). Nu te pot uita - Marina Florea, 23 (9). Violently Happy - Björk, 24 (20). Fără dragostea ta - Mădălina Manole, 25 (19). In-Di-Anka - Direcția 5.

RADIO ALFA BACĂU

TOP 20 (20-27.05)

1. Everything Changes - Take That, 2. Loser - Beck, 3. The Most Beautiful Girl In The World - Prince, 4. Whatta Man - Salt-N-Pepa feat. En Vogue, 5. Liberation - Pet Shop Boys, 6. Because Of Love - Janet Jackson, 7. Renaissance - M-People, 8. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 9. I'll

Remember - Madonna, 10. Dry County - Bon Jovi, 11. Trigger Inside - Therapy?, 12. The Eyes Of Truth - Enigma, 13. I Want You - Juliet Roberts, 14. No Excuses - Alice In Chains, 15. Mmmmm, Mmmmm, Mmmmm - Crash Test Dummies, 16. Mr. Jones - Counting Crows, 17. One - Metallica, 18. Under The Bridge - Red Hot Chili Peppers, 19. Pretty Good Year - Tori Amos, 20. Dreams - The Cranberries.

Propuneri: Crash! Boom! Bang! - Roxette

Realizator: Gabriel Chelaru
Topul se difuzează în fiecare vineri, de la 19.30, pe frecvența de 89,6 FM.

1. Return To Innocence - Enigma, 2. Omen III - Magic Affair, 3. The Sign - Ace Of Base, 4. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 5. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 6. U Got 2 Let The Music - Cappella, 7. Don't Go Breaking My Heart - Elton John & RuPaul, 8. It's Alright - East 17, 9. Rock My Heart - Haddaway, 10. Another Night MC Sar.

Realizatori: Ioan Big și Stelian Mătaș.

TOP R - EDIȚIA 26

1. Nebunul cu ochii închiși - Phoenix, 2. Spune-mi cine ești - Sernai M., 3. Iris, nu pleca - Iris, 4. Eu, tu și ea - Arthur Zafiriadis, 5. Erată - Cargo, 6. Profetul - Riff, 7. Primăvara - Mondial, 8. Va fi rândul tău - Krypton, 9. Scrisoare - Nicu Alifantis, 10. Iarbă prin păr - Celelalte Cuvinte.

Propuneri: Pseudo-fabulă - Roșu și Negru.

Realizator: Gabi Dobres.
Topul se difuzează sâmbătă, de la orele 10.00.

TOPUL NAȚIONAL EDIȚIA 113

1. Dincolo de nori - Dan Bittman, 2. Va fi rândul tău - Krypton, 3. Balada caprii - Zob, 4. Warrior - Metrock, 5. Travelogue For Exiles - Survolaj, 6. Angel Eyes - Esperando, 7. Fight - Bogdan Zamfir, 8. Prison Of Death - Altar, 9. Disco'n'Dance - Secret, 10. Strange Affair - Quo Vadis, 11. Clepsidra cu flori de tei - Pro Musica, 12. În urma ta - Bethlehem, 13. Fight On My Own - Aquila, 14. The Birth Enough - Sin, 15. Risipitorul - Conexiuni, 16. Shut Gun - Kapela, 17. Măine în zori - Compact, 18. Tatiana - Sarmalele Reci, 19. Don't Worry Be Happy - Neurotica, 20. N.T.T. - Manuel Savu, 21. Decide Your Fate - Ultimatum, 22. Atât de singur - Cronos.

Stă să intre: Nori de hârtie - Volta.
Propuneri: Călin, file de poveste - Cristian Păureș și Rom, Dance Time - Banana Taste, In-Di-Anka - Direcția 5, Marca Neagră - Digital Art.
Realizator: Romulus Constantinescu
Topul se difuzează în fiecare marți, cu începerea de la orele 20.15, pe frecvența de 67,8 Mhz.

"Trec prin viață ca un bulldozer. Nici n-am timp să privesc în jur!"

3 noiembrie 1993: Apărută de nicăieri, Mariah Carey a vândut 20 de milioane de albume în trei ani și ceva. S-a căsătorit cu Tommy Mottola, președintele firmei Sony Music Entertainment, cel mai puternic om din întreaga industrie muzicală. Totuși, Mariah Carey este sporiată...

Nu cântase încă niciodată într-un concert și acum era în pragul debutului său scenic, în fața a 15000 de oameni la Miami Arena.

"Totul a fost OK până a venit momentul să mă urc pe scenă și am auzit acele țipete asurzitoare. Atunci am simțit că toată acea nebunie pe care am trăit-o până atunci, n-a existat decât ca să ajung la acel moment fantastic. Totul a fost extrem de intens. Nu publicul m-a dezamăgit, ei știau că este primul meu concert și au fost foarte înțelegători.

Însă am avut cronici foarte proaste. Erau o mulțime de critici care stăteau la pândă să mă înhațe. Probabil că își spuneau: «Fata asta a vândut atâtea albume, n-a avut nici un tumeu, hai să i-o facem!» Și așa au și făcut. În seara aceea m-am urcat în pat și am dat drumul la televizor și tipul de la CNN tocmai spunea: «Ne-au sosit cronicile și avem vesti proaste pentru Mariah Carey.» M-a durut. Oricum, am învățat ceva. La următorul show pe care l-am dat în Worcester, Massachusetts, am înălțat toate inhibițiile și pur și simplu m-am pierdut în cântec. Nu că asta ar conta pentru mine, dar de data asta criticile au fost elogioase."

Mariah Carey este o forță irezistibilă în muzica pop. A dovedit-o. A reușit în tot ceea ce și-a propus dintotdeauna: să cânte, să fie o vedetă.

"Nu puteam să trăiesc fără să cânt și asta de când eram copil. Tot ceea ce-mi doream era să cânt. Iar mama mi-a zis mereu: «Tu ești deosebită, ai talent și dacă crezi că poți face ceva, poți face într-adevăr. Nu este ceva irealizabil.» M-am rugat din suflet ca lucrul acesta să se întâmple și s-a întâmplat."

Mariah Carey a fost cel de-al treilea copil al Patriciei, o cântăreață de operă și profesoară de canto americană de origine irlandeză și al lui Alfred, un inginer de aeronave de culoare, din Venezuela. În anii '60, căsătoria lor mixtă le-a creat o mulțime de necazuri. «A fost îngrozitor» spune Mariah, «mașinile le erau aruncate în aer, câinii le erau otrăviți...»

Fratele și sora ei, cu nouă, respectiv zece ani mai mari decât ea, au suferit la rândul lor. Morgan suferea de epilepsie când era copil, iar Alison era luată în colimator din cauza pielii

MARIAH CAREY

sale închise la culoare. «Îi strigau tot felul de chestii rasiale și o băteau. Iar fratele meu sărea la bătaie pentru ea, deși era handicapat. Au fost vremuri dure.»

Părinții ei au divorțat când ea avea trei ani: Alison a mers să locuiască cu tatăl ei, iar Mariah și Morgan cu mama lor la Long Island, la periferia orașului.

«E greu să crești într-o suburbie a orașului, având ca vecini copii bogați și fără să ai prieteni numai pentru că arăți altfel. Din fericire, îmi făcusem un țel din muzică și asta mă făcea să suport lucrurile mai ușor. Mă gândeam: poate că oamenii ăștia nu cred că sunt la fel de bună ca ei, dar eu pot să cânt».

Contrar regulilor extremei ambiții, Mariah Carey și-a petrecut tinerețea refuzând să învețe aproape orice.

«Dacă sunt bună la ceva, atunci mă concentrez numai asupra acelui lucru. Eram la ora de matematică și profesorul mi-a spus: «Mariah, ce o să te faci în viață? Îți trebuie matematica pentru a intra la colegiu.» Eu i-am răspuns: «N-o să merg la colegiu, eu o să fiu cântăreață.»

La 13 ani, prin intermediul fratelui său, a cunoscut niște muzicieni din Manhattan, care înregistrau de zor demo-uri și aveau nevoie de coriști. În fiecare seară mergea la studio, unde înregistra până dimineața, ajungea acasă la 5 și se trezea la timp, ca să nu întârzie mai mult de trei ore la școală.

Curând după aceea, Morgan i l-a prezentat pe Ben Margulies. Era mai mare decât ea cu șapte ani, un pianist mediocru, dar care avea posibilitatea înregistrării pe un ministudio de opt canale cu ajutorul unui microfon într-o odăiță din spatele magazinului tatălui său. Așa că a părăsit școala și s-a mutat la oraș. Avea 16 ani. «N-a fost mare lucru. Toată viața știusem că asta o să fac».

Împreună cu Margulies au trimis casete demo pe la tot felul de companii, inclusiv Warner, după care au urmat luni întregi de așteptare. Dar când un producător le-a cerut unul din cântece pentru Whitney Houston, ea a refuzat. Nimeni nu avea să pună mâna pe marfa ei.

«Erau zile în care aproape că n-aveam ce pune în gură, dar nu ne plângeam. Compuneam împreună. Dar a fost și un an în care adorăeam plângând în fiecare seară, pentru că nu puteam să fac ceea ce-mi doream atât de mult... Poate că exagerez, dar un an înseamnă mult când ești tânăr».

Mai departe povestea acestei Cenușărese

moderne, cu banda demo în rol de pantofior de cleștar, s-a derulat cam așa:

Brenda K. Starr, o celebră dansatoare pentru care Mariah cânta în background, a luat-o într-o zi a anului 1988 la o recepție cu personalități din lumea music-business-ului și i-a prezentat-o șefului firmei CBS, Jerry Greenberg. Ea i-a oferit o casetă demo. Dar o altă mână s-a repezit și i-a smuls-o dintre degete. Era Tommy Mottola, președintele Columbia Records USA. După câteva fraze de circumstanță, el a plecat. Și-a pus caseta în mașină și după ce a ascultat două cântece, a întors mașina și a revenit la petrecere, pentru a o regăsi pe cântăreața pe care el o putea transforma într-o prințesă a pop-ului. Era deja miezul nopții, iar ea plecase acasă și nimeni nu-și aducea aminte cum o cheamă...

A doua zi, sarcina lui Mottola a fost mai ușoară decât a lui Făt-Frumos, pentru că avea mai multe relații. În săptămâna următoare, Mariah era deja în biroul lui, împreună cu mama ei. Contractul a fost semnat în mai puțin de o lună.

Carey fusese descoperită. A fost considerată „artist cu prioritate”. A devenit subiectul unei întregi strategii. Au fost aduși producători renumiți: Narada Michael Walden (Aretha Franklin, Whitney Houston), Ric Wake (Taylor Dane), Rhett Lawrence (Michael Jackson). După un an de „sechestra” în diferite studiouri, au început vânzările. Oamenii din business spun că a fost una dintre cele mai masive campanii promoționale. A cântat la diferite recepții și întâlniri ale oamenilor de presă și radio. A fost invitată în emisiunile TV cu cea mai mare audiență la public. Și a mers. America i-a căzut la picioare. Au explodat single-urile. Vision Of Love, Love Takes Time și Someday (toate scrise împreună cu Margulies) au fost toate no.1. În februarie 1991 a câștigat premiile Grammy pentru cel mai bun artist debutant și cea mai bună interpretă vocală.

Mai mult sau mai puțin, toată această valvă a trecut pe lângă ea, pentru că s-a întors direct în studio.

Albumul de debut s-a vândut în șase milioane de exemplare în America. De atunci au mai urmat încă trei, inclusiv Unplugged, care au măturat ca o furtună toate topurile mondiale.

După trei ani de negare publică a unei relații între ea și Mottola, timp în care el s-a „extras” din fosta căsătorie, nunta, care a avut loc în iunie anul trecut, a găsit-o flancată de personalități ca Bruce Springsteen, De Niro, Streissand.

Dar viața i-a arătat și latura ei mai puțin frumoasă și o dată cu averea au apărut și

necazurile.

Mai întâi a fost cearta cu Ben Margulies. Deși ea evită amănuntele, se pare că în perioada pre-CBS ar fi semnat un contract cu el, care îi dădea dreptul acestuia la aproape jumătate din milioanele pe care le-a făcut cu albumul de debut, în afară de drepturile de autor care i se cuveneau, oricum.

Apoi tatăl ei vitreg a dat-o în judecată, cerându-i despăgubiri de milioane, pentru că i-ar fi cumpărat mașină și i-ar fi plătit dentistul, iar ea nu i-a restituit banii. Era o aberație și judecătorul a respins-o imediat.

Apoi a început să-și dea seama că-și pierde vechii prieteni. «Am fost foarte deziluzionată, mai ales anul trecut. Eu cred că încă sunt o persoană altruistă și loială. Am încercat să-mi păstrez prietenii din liceu, dar pentru ei nu mai sunt decât un subiect de conversație.»

În ciuda succesului enorm, nu este încă clar dacă oamenilor le pasă de Carey ca artist. Nici după atâtea discuri de platină nu s-a reușit încadrarea ei într-un anume gen. Câteodată seamănă cu Kylie, iar altă dată scoate crescendo-uri vocale care nu pot ieși decât din cineva care a ascultat-o pe Aretha — și cu drag — toată viața.

«Îmi susțin cântecelele pop, fără discuție. Am avut de-a face cu o mulțime de oameni care-mi spuneau, ba că sunt prea albă, ba că sunt prea neagră și urăsc chestia asta. Muzica pentru mine este ca o sărbătoare. Și apoi, mai sunt și baladele acestora siropoase, știu că asta sunt, sunt realistă în această privință, pot să și glumesc pe tema asta, dar adevărul este că uneori e OK să cânti și așa ceva. Oamenii sunt impresionați, îi poate ajuta.»

Deși nu are nici motive și nici înclinații să renunțe la dance-pop, instinctele sale gospel au fost evidente, începând cu Vanishing, rezultatul colaborării sale cu Richard Tee, de pe albumul de debut, și au devenit și mai pregnante cu ocazia show-ului Unplugged de la MTV. «Acum știu destule despre gospel și-mi place foarte mult. E greu de explicat dar, uneori, când cânt gospel, totul pare să fie în regulă. Nu gândesc, nu știu cum voi cânta următorul vers, pentru că mă las în voia melodiei și a corului care se aude în spate.»

Indiferent ce s-ar spune, sau s-a spus deja despre Mariah Carey, există un singur răspuns, general valabil: «Acum am 24 de ani, iar stilul meu este ceea ce auziți. De cele mai multe ori scriu versuri care-i inspiră pe oameni, pentru că am avut noroc să duc o viață încredibil de fericită, am fost binecuvântată cu acest har și indiferent prin câte am trecut, indiferent cât de rău am dus-o în copilărie, indiferent de cât de săracă am fost, indiferent de orice — sunt aici.»

Traducere și adaptare după „Q” (Iunie '94)

Anca Lupeș

Anul trecut, Per Gessle nu se mai putea suporta. «Se publicau mereu aceleași fotografii cu mine, imaginea era aceeași și la televizor și în reviste. Nu mai puteam, efectiv.»

ROXETTE

visă adolescentine

Acum îi face din nou plăcere să se privească în oglindă. Și în fața aparatelor de filmat apare elegant, la costum, cu părul lins și lung până la umeri.

Și Marie Fredriksson și-a schimbat coafura: părul ei blond e acum tuns scurt, școlărește. Mai nou, preferă sacourile la două rânduri. Și asta nu e doar o toană trecătoare și nici nu e vorba doar de îmbrăcăminte.

Cei doi, Per și Marie, amândoi trecuți de 30 de ani, parcurg acum drumul de la muzica pop adolescentină, la una matură. La colecția de C.D.-uri a familiei Roxette, se adaugă, desigur, noul album

„Crash! Boom! Bang!”, transformat de unii critici, la modul ironic, în „Cash! Boom! Bang!”. Cu noul album, cei doi joyrideri vor să ajungă la performanța de a-și câștiga, pe lângă fidelul public adolescent deja existent, și un număr considerabil de ascultători adulți. Problema care se pune este cea a depășirii propriului record: Roxette a vândut nouă milioane de exemplare numai din ultimul album, „Joyride”, dintre care două numai în Germania.

Per Gessle refuză să accepte ideea că muzica lor e o „muzică adolescentină”: „Unii dintre fanii noștri au 50 de ani. Muzica noas-

tră place și multor oameni, care sunt pasionați de Phil Collins și Tina Turner.”

Pe de altă parte, lui Gessle îi face plăcere să vorbească despre sine ca despre „cel mai vârstnic adolescent din lume” și mărturisește cu inocență: „Mi-ar plăcea plăcere să mai am 18 ani.”

Acum, însă, la 35 de ani, își pune problema cum să scie, în continuare, cântece despre prima mare dragoste, prima despărțire dureroasă, fără a se dezminți pe sine și fără a-și dezminți vârsta. În ajutor îi vine simțul său de afacerist. Per iubește business-ul, în aceeași măsură în care iubește muzica. Citește regulat „Billboard”, revista americană de specialitate, se uită la MTV și-și face probleme în legătură cu clientela.

„Câteodată avem prea multe slow-uri pentru un album, și atun-

ci e nevoie de variație, trebuie să-ți asculți propria muzică și cu urechile publicului.”

În comparație cu Per, Marie apare timidă și ascetică. Ea e genul de om serios, care nu râde cu ușurință. În timp ce pe propriile albume își dezvăluie sufletul melancolic, la Roxette ea joacă rolul șefei agile, care se agită de colo, colo, în pantaloni strâmți și face pe dictatoarea.

De la marele succes din 1986, „Neverending Love”, duelul suedez oscilează între lumea adolescenților și cea a adulților, lucru ușor de observat. Și pe „Crash! Boom! Bang!” se găsesc multe istorioare amoroase și minciuni nevinovate.

Traducere și adaptare după „Musik Express Sounds”
Manuela Boatcă

VOX
POP
ROCK

DU WERB

Mariah Carey

LORD OF DEATH (str. C-tin. Brâncoveanu nr. 34, et. 2, Rm. Sărat, Jud. Bacău, cod 5250, tel. 038/563732): „Fan Sepultura, Kreator, Altar și al altor formații din sfera thrash-death, mi-ar face plăcere să corespundez cu anti-cockers men & women.”

IULIANA IVANOVICI (str. Portului, bl. 96, sc. A, ap. 3, Jud. Tulcea, com. Jurilovca, cod 8851): „Am 14 ani, sunt născută în zodia «Balanței». Guns N'Roses, Bon Jovi, Compact (și altele pe care le veți afla prin intermediul scrisorilor) sunt formațiile mele preferate.”

DICK și ZOZE (str. Timișoara nr. 50 bl. F 7, sc. C, et. 1, ap. 40, sect. 6, București): „Suntem doi rockeri, de 14 ani. Preferințele noastre muzicale acoperă o zonă întinsă: de la heavy metal la death. Dick: Metallica, Guns N'Roses, AC/DC, Sepultura, Death, Kreator, Overkill, Megadeth, Altar, Neurotica, Ura De După Ușă. Zoze: fan exclusiv Alice Cooper, dar nu resping nici Sepultura, Metallica, Iris. Rockeri și rockerite din toată țara puneti mâna pe un stilou, pix sau creion și scrieți-ne. Oferim, la schimb, postere cu George Michael, Osmond Boys, A-Ha, Patricia Kaas, Iris, Motörhead, Tori Amos, Pet Shop Boys, Glenn Medeiros, Michael Jackson.”

ALEXANDRU IONESCU (str. Vulturului nr. 6, Brăila, Jud. Brăila, cod 6100): „Am 14 ani. Îmi place la nebunie formația Metallica. Despre ea aș dori să corespundez.”

CĂTĂLIN PAVEL (str. Cpt. Aviator Alex. Șerbănescu nr. 46, bl. 19 G, sc. 2, ap. 31, et. 2, sect. 1, București, cod 7000): „Mi-ar face plăcere să corespundez cu fani Queen. Poate printre viitorii corespondenți vor fi și persoane drăguțe, care mă vor ajuta cu materiale, postere, texte Queen.”

VICTORAȘ PURICE (cartier Viziru I, bl. 37, sc. 3, ap. 42, Brăila, cod 6100): „Admiratorii Mădălinei Manole, cei care o iubesc cu adevărat, pot să-mi scrie. Mi-aș dori să formăm un Fan-

• de toate • de toate • de toate • de toate • de toate •

• Informații culese din teletext (MTV și Super Channel) care, uneori, apar și în presa cotidiană. Singura deosebire este că noi nu semnăm articolele scrise de alții și anunțăm și sursa. Am făcut precizarea, pentru că, uneori, știrile se dublează, triplează etc. • LP-ul nou cu Salt-Etienne (Motorway) iese în aceste zile. • Și Alison Moyet are un single: Getting Into Something. • Michael Jackson a achitat 5 milioane dolari firmei L.A. Gear în urma unei înțelegeri care l-a scutit de proces. Starul urma să facă un film promoțional pentru produsele firmei, dar a renunțat în ultima clipă. Încasase deja două milioane. • În Topul din New Musical Express (identic cu cel alfiat de NBC) valabil până pe 21 mai, pe primul loc se află Deacon Blue (Our Town - The Greatest Hits) urmat de Blur și Pink Floyd. • La Indie LP's, pe primele poziții: Senses cu Stacked Up, Chumbawamba cu Anarchy și X-CNN cu albumul X-CNN4. • Intrări în clasamentul Hot 100 Singles al revistei americane Billboard (14-21 mai): 72. Your Body's Calling - R. Kelly, 73. Objects In The Rear View... - Meat Loaf, 74. Ease My Mind - Arrested Development (revenire după o pauză cam lungă), 80. (She's) Some Kind Of Wonderful - Huey Lewis And The News, 85. Leavin' - Tony! Toni! Toné!, 88. Willing To Forgive - Aretha Franklin, 95. I Miss You - Aaron Hall, 97. Old Times Sake - Sweet Sable. • După cum scrie presa, Madonna s-a logodit de probă cu jucătorul de baschet Dennis Rodman de la San Antonio Spurs. • La britanici, de astă dată, pe teletextul din 16 mai, corul format de echipa de fotbal Manchester United a trecut pe primul loc cu Come On You Reds (au și ei imnurile lor, dar ele se vînd bine pe discuri single, ajutînd astfel bugetul clubului). • Traffic a și intrat în top cu anunțatul album (direct pe locul 29). • Gloria Estefan a primit trei premii latino americane, fiind declarată drept cea mai bună solistă pop a anului, precum și la tropical-salsa. Ultimul titlu l-a obținut pentru albumul Mi Tierra la categoria „tropical salsa albums”.

„CORABIA DE AUR”

În perioada 7-11 iunie, Casa de Cultură Corabia organizează festivalul „Corabia de Aur”. Pe 7 iunie va avea loc preselecția. În zilele de 8, 9 și 10 va avea loc concursul propriu-zis. Festivalul va avea trei secțiuni: populară, pop și folk. Trofeul, în valoare de 400.000 lei va fi acordat celui mai bun interpret al festivalului, în rest, fiecare categorie va avea premiile ei. Valoarea lor este aceeași: Premiul I - 300.000 lei, Premiul II - 200.000, Premiul III - 150.000. Producător artistic al festivalului va fi firma Romagram. În cele două seri care ne interesează pe noi, vor susține recitaluri: Daniela Györfi, Ovidiu Comornic, Vasile Șeicaru, Luminița Vasile, Raluca Gabi, Madeline Pascu. Vor fi și momente umoristice susținute de Romica Tociu, Jean Paler și Cornel Palade.

Club puternic și aici, în Brăila.”

BRUCE DICKINSON (str. Alea Covasna nr. 3, bl. F 23, sc. 2, ap. 16, sect. 4, București, cod 75554): „Sunt un rocker simpatic, brunet, cu ochii negri, fără plete, doresc să corespundez cu fete din Capitală.”

MIHAELA (str. Crișan nr. 4 A, bl. 128 E, sc. A, ap. 13, Pitești, cod 2000): „Te rog, Anca, nu ține cont că-s fată, în fond, așa putem discuta mai degajat, ca între fete. Te rog, deci, scrie-mi!”

COSMIN ALIN GOGAN (str. Soveja 91 bis, bl. DR 25 B, sc. A, et. 2, ap. 8, Constanța, cod 8700): „13 ani. «Leu». Fan Metallica, Sepultura, Guns N'Roses. Rockeri și rockerite, vă aștept scrisorile.”

DORU (Drumul Sării nr. 24, bl. A 49, sc. A, ap. 17, sector 6, București): „Student 24 y.o., corespundez (și nu numai) cu rockerite de 17 ani pe teme de viață, sex, psihologie, filosofie și dragoste.”

IULIANA (str. Obor, bl. B1, sc. 1, ap. 17, Brăila, cod 6100): „Am nevoie de prieteni. Sunteți dispuși să mă ajutați? În ce problemă? Of, sunt atât de multe... Ascult: Aerosmith, Guns N'Roses, Def Leppard și... Prince. Îmi promiteți că o să-mi scrieți?”

ELENA (str. I.G. Duca nr. 44, Constanța, cod 8700): „Aș dori să înființez un Fan - Club Holograf în Constanța. Eu sunt un fan mai nou al acestei formații și cine crede că mă poate ajuta cu cât mai multe date despre ei, aștept să-mi scrie.”

JOOP și GIO (Calea Națională 152, bl. E 4, sc. B, ap. 13, Botoșani, cod 6800, Jud. Botoșani): „Suntem doi prieteni, hippoate, sentimentale, îndrăgostiți de tot ceea ce este frumos. Joop - 17 ani, blond cu ochi verzi. Gio - 16 ani, brunet cu ochi verzi. Amândouă așteptăm scrisori de la rockeri simpatici, de viață, sinceri.”

COMPĂR \ VÂND / SCHIMB / CĂUT

PALL MIHALY (Str. Mihai Viteazul nr. 21, Alba Iulia, Jud. Alba, cod 2500): „Ofer texte Carcass, Cannibal Corpse, Pestilence, Bolt Thrower, Sepultura, Cynic, Death, Cancer, Massacre, Atrocity, Fear Factory. Caut texte Amorphis, Carnage și altciva din arta death'n'grind.”

GIANA (str. Alunului 34 A, sector 1, București, cod 78456): „Ofer pagini/postere cu Chamey Hawkes, Sting, U2, Janet Jackson, Madonna, Mötley Crüe, Ozzy Osbourne, Simply Red, Corey Haim, David Hasselhoff, Trouble, Whitney Houston, Erus Ramazzotti, Don Johnson, Ugly Kid Joe, în schimbul unor pagini sau postere cu N.K.O.T.B., Take That, Queen, Depeche Mode, Guns, Luke Perry, song-books, Priscilla Presley, Vanessa Paradis, Jason Donovan, Roxette. Cei care îmi vor trimite unele materiale dorite de mine, chiar din prima scrisoare, au mai multe șanse la un răspuns prompt.”

FAN CLUB MICHAEL JACKSON (Tulcea, PO BOX 4 CP 30): Oferă fanilor din România următoarele ALBUME, nu doar cîntece, înregistrate profesional: The Jackson Five And Johnny (Big Boy) (ABC), Ben, The Christmas Album, Farewell My Summer Love, Looking Back To Years, Music And Me, Go To Be There, One Day In Your Life, Enjoy Yourself, Goin Places, Destiny, Bad, Victory, Triumph, Off The Wall, Jackson Five Great Hits, Anthology 1 și 2, The Jackson Five, Mix 1 și 2, Motown Great Hits, An American Dream, 2300 Jackson Street, Triumph Megamix, Smooth Criminal maxi single, Thriller album instrumental, Bad album instrumental, Selectioni (Someone Put Your Hand Out, Todo mi amor eras tu...), The Wiz - coloana sonoră, Megamix '93, Third album.

Casetele costă 1.700 lei și se pot cumpăra trimițînd suma necesară pentru câte casete doriți la adresa fan clubului, numai prin mandat postal, pe numele Mihai Baciu. Nu confirmăm bunii din plăcuri și nu primim casetele voastre. De asemenea, fan clubul oferă caseta video „Dangerous short film” la preț de 7.500 lei, cu o completare din turneul Bad. Alte casete video disponibile sunt: Concert live de la Yokohama din turneul Bad, An American Dream, The Wiz, The Making Of Thriller și multe alte selecțiuni inedite pentru mulți, nouități despre Michael Jackson.

GEORGE SEPULTURA (Bd. Nicolae Bălcescu, bl. PTTR 1, et. 4, ap. 1, Buzău): „Ofer texte de pe albumele «Arise» și «Chaos A.D.» în schimbul celor

de pe «Bestial Devastation», «Morbid Visions», «Schizophrenia» și «Beneath The Remains».”

NORINA (str. Marian Protopopescu 20, bl. 11, et. 1, ap. 3, Arad, cod 2900, tel. 057/230842): „Dacă există cineva, în București, cărui să-i placă Rod Stewart și ar vrea să facă schimb de materiale, dețin mii de pagini cu și despre Rod.”

PATRICIA KATONE (Str. Scărișoarei nr. 47, Arad, cod 2900, tel. 057/248418): „Lavinia (nu știu din ce oraș), dacă ai «Metal Hammer»-ul cu Queen și ești interesată de formația The Cure, scrie-mi, dar nu uita să-ți treci și adresa. Îți ofer lucruri deosebite cu formația ta preferată. Vînd pagini cu Beverly Hills și Scorpions (sau la schimb) pentru pagini cu Rod Stewart și Queen.”

IOAN ALEXANDRU (str. A. Mureșanu, bl. 4, ap. 4, Blaj, Jud. Alba, cod 3175): „Vînd urgent chitară electrică Fender Stratocaster în perfectă stare, aproape nefolosită, împreună cu un set complet de corzi, de foarte bună calitate, vibrato și instrumente de acordaj, cablu și cutie pentru chitară. Pot fi contactat și telefonic, după ora 18.00, la numărul: 058/710827.”

FREDDIE (Cartier Trivale, Alea Polenței nr. 1, bl. 68 A, sc. A, ap. 13, Pitești, Argeș, cod 0300): „Caut albumele: «Live Killers (2 L.P.)», «Flash Gordon», «Iron Eagle», «Live In Concert» ('88) - Queen, «Star Fleet Project», «Ice On Fire» - Brian May, «Fun In Space», «Strange Frontier» - Roger Taylor, «Shove It», «Man Bad And Dangerous To Know» - Roger Taylor & The Cross. Caut, de asemenea, texte Queen. Ofer peste 100 de texte din aria pop-rock.”

VLAD (Bd. C-tin Brâncoveanu 109, bl. VA, et. 8, ap. 36, sect. 4, cod 75541, Berceni Sud II): „Caut informații despre Guns N'Roses, plus textele de pe «Appetite For Destruction», «Lies», «The Spaghetti Incident?» și următoarele piese de pe «Use Your Illusion»: «November Rain», «Yesterday», «Estranged», «Double Talkin' Live». Caut partiturile melodilor: «Patience» și «Don't Cry» (GN'R), «Nothing Else Matters» (Metallica), «Polly» (Nirvana) și «What's Up?» (4 Non Blondes). Ofer postere cu Marky Mark, Captain Hollywood, Arnold Schwarzenegger, 2 Unlimited, David Hasselhoff, Def Leppard, Paul Stanley și Extreme, la schimb cu postere (tot de calitate) cu GN'R.”

BOGDAN MANOLE (Bd. Caza Vodă, bl. H3, sc. 1, et. 1, ap. 5, Clărai, Jud. Clărai): „Sunt un rocker zăpăcit,

venit de pe Lună, în vîrstă de 13 ani. Sunt nebun după Accept, dar îmi plac și Iron Maiden, The Doors și Twisted Sister. Cumpăr texte cu Accept și Twisted Sister.”

LIVIU BODEANU (tel. 760.76.98, până în ora 12.00, sau după ora 19.00): „Vînd tricouri unguști, negre, la preț de 10.000 de lei cu: Death (Human), Entombed (Clandestine), Morbid Angel (Blessed Are The Sick) și Cannibal Corpse (Tomb Of The Mutilated) și casete audio la preț de 1.700 lei cu: Vader (The Ultimate Incantation), Morbid Angel (Altars Of Madness), Suffocation (Breeding The Spawn), Fear Factory (Soul Of A New Machine), Pungent Stench (For God Your Soul For Me Your Flesh) și multe altele.”

AXE (str. Timișoara nr. 51, bl. F 7, sc. C, et. 1, ap. 40, sect. 6, București): „Îmi plac: Metallica, AC/DC, GN'R, Megadeth, Sepultura, Obituary, Kreator, Overkill, Altar, Sin, Iris. Ofer postere cu Frank Zappa, Sinead O'Connor, Bon Jovi, Sandra, London Beat, Die Toten Hosen, Janet Jackson și poze/decupași și abțibilduri cu Bros, M.J., A-Ha, Sandra, Bryan Adams, Roxette, Marky Mark, Madonna.”

FLORIN GAHAN (str. Gura Vadului nr. 4, bl. G 25, sc. 5, et. 3, ap. 48, sector 3, București): „Ofer texte din repertoriul unor formații cunoscute, cum ar fi, de pildă, Roxette, GN'R, Duran Duran, Ace Of Base, în schimbul a orice cu Depeche Mode. Aștept scrisori de la depechici.”

BENNY/alias DIANA (str. Brăilei 4, bl. H, sc. 6, ap. 3, Galați, cod 6200): „Caut orice cu și despre Toto Cutugno: casete, postere, poze, reviste, înșigne, interviuri etc. Le cumpăr sau vă pot oferi în schimb alte materiale cu soliști sau actori.”

EDDIE VEDDER (str. C. Negri nr. 43, bl. T1, et. 10, ap. 57, Iași, cod 6600): „Rockerită, fan Paradise Lost, Pearl Jam, Sepultura, Fight, ofer texte Metallica. Aștept scrisori cât mai trînzite.”

STEVEN TYLER (Bd. Tomis nr. 209, bl. TS 6 A, sc. A, et. 4, ap. 1, Constanța, cod 8700): „Am 18 ani și doresc să corespundez cu toți fanii Aerosmith și (sau) Lenny Kravitz. Nu contează sexul sau vîrsta. Doresc, de asemenea, să fac schimb de informații și materiale. Posed albumele «Night In The Rats» ('89), «Jam» ('89), «Pump» ('89), «Get A Grip» ('93), «All The Best» ('93) - Aerosmith și «Are You Gonna Go My Way» și «Mama Said» - Lenny Kravitz.”

Rebriță realizată de Orlanda Delaodi

QUEEN (29)

Unde era paradoxul de fapt? Nici „Fat Bottomed Girls“ (Fetele cu fundul mare) și nici „Bicycle Race“ (Cursa de biciclete) nu aveau nici o legătură cu titlul albumului, „Jazz“, care a fost lansat pe 10 noiembrie 1978. Siluetele unor fete în pielea goală pedalând într-o cursă ciclistă apar pe coperta discului. Ce însemnau toate acestea? Aparent nimic, excepând poate o aluzie către o temă pe care Queen nu o abordase încă: sexul. Albumul dădea și o satisfacție în plus, pentru că el conținea și un poster gratuit, înfățișând acea hoardă de fete goale pe biciclete.

Părinții, mai ales în America, au fost foarte indignați, când copiii lor au venit acasă cu acel poster „dezgustător“. Posterul a fost înlocuit la timp și albumul a urcat pe locul 2 în Marea Britanie. Totuși, ideea fetelor goale fusese bine venită. Treaba mergea! Lucrurile nu s-au oprit aici. În timpul turneului pe care trupa l-a făcut în Statele Unite ale Americii, în perioada octombrie-decembrie 1978, formația a exacerbât campania „sexistă“ începută cu „Bicycle Race“/„Fat Bottomed Girls“. În timp ce cântau piesele noi, de pe albumul „Jazz“, Queen au adus pe scenă câteva zeci de fete dezbrăcate, care se mișcau de jur împrejur.

Freddie a venit pe scenă purtat, pe umerii a doi musculosi „supermen“. Din ce în ce mai decadent... Pentru a sărbători lansarea noului album, formația a organizat o petrecere la New Orleans, în orașul jazz-ului. Au invitat patru sute de oaspeți care s-au amestecat cu doamne drăguțe cu un posterior remarcabil, atent selecționate, cu luptători dezbrăcați care se trânteau în noroi, cu magicieni, cu pitici, cu scamatori și jongleri. Un „spectacol“ cu totul special. Un fel de orgie în infern! În timpul turneului au fost și alte momente controversate, dar cele două concerte cu casa închisă la prestigioasa sală „Madison Square Garden“ din New York au făcut ca orice exces să pară neînsemnat.

Jazz

Cum a început povestea acestui disc? Foarte, foarte simplu. Freddie scrisese un cântec intitulat „Bicycle Race“, Brian unul numit „Fat Bottomed Girls“ – de unde le-a venit ideea acestor denumiri nimeni nu știe – și cei doi s-au hotărât să facă o legătură între cele două cântece. O conexiune de la care a pornit ideea realizării unui video-clip care să însoțească discul-single cu două piese pe fața A. Cincizeci de fete în pielea goală au pedalat dezinvolt pe tot atâtea biciclete, pe pista stadionului Wembley. Au fost urmărite de obiectivele mai multor fotografi și camera-mani. Filmul – lansat pe 17 septembrie – a fost o afacere făcută fără tam-tam. Nici măcar membrii formației nu au luat parte la lansarea sa. Ei erau foarte ocupați cu albumul, un disc de rock cu elemente de disco, jazz și rhythm and blues, într-un amestec destul de straniu.

Întă ce a avut formația de spus în apărarea sa, în privința nudurilor implicate în cursa de biciclete. Brian:

„Am pierdut o parte din publicul nostru cu această realizare. «Cum ați putut să faceți așa ceva? Nu se potrivește spiritului nostru.» Răspunsul meu e acesta: Partea fizică a omului e la fel de importantă ca partea sa spirituală sau intelectuală. Nu am de ce să fim cer acuze. Toată muzica se învârtă în jurul sexului, uneori foarte direct. La noi nu e ceva foarte direct. În muzica noastră, sexul e mai degrabă implicat prin joc, prin glumă, dar este întotdeauna prezent!“

Desigur, întotdeauna umorul, gluma, au mascat într-un fel sau altul un subiect mai delicat. Fetele dezbrăcate sunt însă întotdeauna o garanție pentru un produs destinat vânzării...

La întoarcerea în Anglia, pentru a încheia un an foarte controversat pentru ea, formația și-a anunțat intenția de a da un concert la Wimbledon's Centre Court! „Lawn Tennis

Association“ a respins imediat ideea.

Deci, unde putea fi situat grupul Queen? Se pare că după apariția mișcării punk în 1977, direcția trupei fusese aruncată spre tărăboi, spre zărvă. Poate dacă punk-ul nu ar fi forțat să-și scoată tentaculele, formația ar fi continuat pe linia „disciplinată“ a celor două albume care poartă nume inspirate de filmele fraților Marx. Înconjurată de pasiunea și vitalitatea unui nou tip de muzician, cei de la Queen nu aveau decât calca de a se adapta cerințelor unei generații noi. De la terenul sigur al albumului „News Of The World“ la șocul și confuzia „Jazz“-ului ei au continuat să exploreze teritorii noi.

Japonia din nou

Pentru 1979, după dificilul 1978, grupul și-a propus să meargă pe apele tulburate în anul precedent. Avuseseră destule bătaii de cap în ultima vreme, așa că era timpul să lase materia cenușie să se odihnească un pic. Formația merita și își putea permite o vacanță. Ei erau conștienți că admiratorii grupului aveau nevoie de timp pentru a putea asimila tot ceea ce Queen le oferise în ultimii ani, pentru a asimila și temele de meditație pe care le stărnise formația. Freddie, desigur, a continuat să „condimenteze“ coloanele ziarelor domice de bărfă, așa cum îi era obi-

ceul. De fapt, o singură „activitate“ a lui Freddie a fost un prilej de divertisment pentru spectatorii Reginei în acest an.

Pentru a doua oară cei patru muziceni au făcut un turneu de trei luni în Europa, la început de an. Între timp, un single extras de pe albumul „Jazz“ – „Don't Stop Me Now“ – a urcat pe locul 9 în clasamentul britanic. După o lună martie mai lejeră, cei patru muziceni au plecat spre extremul orient, spre Japonia, unde nu mai fuseseră de trei ani. Îndeosebi Freddie era în al nouălea cer, pentru că avea din nou ocazia să achiziționeze obiecte de artă japoneză. Era bucurios că se putea întâlni din nou cu acci și acele „geisha boys and girls“...

În cele două luni cât a durat vizita, Freddie s-a îndrăgostit de un pian japonez, care a poposit ulterior în locuința sa din Kensington, Londra. Când Freddie a făcut cunoștință cu acel pian, ca și când ar fi fost condusă de un pilot automat, formația s-a îndreptat spre un studio de înregistrări. Trupa a poposit în luna iunie la „Musicland“ din München, Germania. Au selecționat acolo materialul care va fi transpus pe primul lor album-live. Piesele fuseseră înregistrate în concert în timpul turneelor din 1978 și 1979.

(va urma)

Costin Manoliu

BICYCLE RACE

Bicycle (3 times)/I want to ride my bicycle, I want to ride my bike/I want to ride my bicycle, I want to ride it where I like/ You say black I say white – you say bank I say bite / You say shark I say man „Jaws“ was never my scene/ And I don't like star wars – you say Rolls – I say Royce/ You say God give me a choice – you say Lord I say Christ that/ I don't believe in Peter Pan, Frankenstein in or Superman/ All I wanna do is/ Bicycle (3 times)/ I want to ride my bicycle, I want to ride my bike/ I want to ride my bicycle, I want to ride my/ Bicycle races are coming your way/ So forget all your duties, oh yeah/ Fat bottomed girls they'll be riding today/ So look out for those beauties, oh yeah/ On your marks get go / Bicycle race (3 times)/ You say „coca“ I say „caine“ – you say John I say Wayne/ Hot dog I say/ Look man I don't wanna be the president of America/ You say smile I say cheese/ Cartier I say please/ Home tax I say Jesus I don't wanna be a candidate for Vietnam or Watergate/ 'Cause all I wanna do is.../ bicycle, I want to ride my bicycle, I want to ride my bike/ I want to ride my bicycle, I want to ride it where I like.

ȘI RITMUL ÎȘI CONTINUĂ DRUMUL

Acesta a fost unul dintre cele mai importante lucruri. De aceea rock'n'roll-ul de la început a putut fi „conservat“ și transformat în „muzică lejeră“, fundal. Tehnic, era folosită pentru a produce versiuni acceptate de toată lumea ale primelor cântece rock'n'roll de către cântăreți pop, ca Pat Boone (Little Richard – „Tutti Frutti“ și „Long Tall Sally“) în '56. O practică care a debutat la începutul anilor '50 și a fost la concurență cu piesele de rhythm & blues și country din topuri. Aceste prelucrări păstrau versurile dar, reorchestrate, își schimbau ritmul, iar tempo-ul rapid al originalului făcea ca piesa să fie în stilul muzicii albilor. Cu alte cuvinte, cu toate că versurile nu se schimbau, mesajul era altul.

Mediul în care au apărut aceste noi piese era considerat o amenințare la adresa culturii dominante. Din acest punct de vedere rock'n'roll-ul, ca ambianță nouă, puternică și în continuă dezvoltare, era ca un vas gol care așteaptă să fie umplut. Conștiința socială și politică, alienarea personală și politică, cauzele tragicelor evenimente din anii '60, s-au dovedit a fi

conținutul aceluia vas, mesajul pentru mediu. Muzica rock era pe drumul cel bun. În acest sens, ea poate fi înțeleasă ca un progres al rock-ului timpuriu.

strange trip“, ca în versurile celor de la The Grateful Dead). Debutul acestei incursiuni a avut o contribuție aparte la dezvoltarea muzicii rock și a istoriei culturii americane.

n-aveau ce căuta. Oricum, ei erau prea riguroși ca să-și permită să răspundă ritmului muzicii, ba mai și trebuiau să meargă la serviciu a doua zi. Faptul că puștani se distrau, era

1964, nu reprezintă o mare schimbare față de versurile memorabile din anii '50. Gândiți-vă doar la „Oh, please say to me you'll let me be your man and please say to me you'll let me hold your hand.“ („Spune-mi că vrei să fii omul tău și te rog spune-mi că mă vei lăsa să te strâng de mână“). „I'm in love with her and I feel fine“ („M-am îndrăgostit de ea și mă simt bine“). Toate aceste cântece sunt continuări din epoca fericită a rock'n'roll-ului timpuriu, din anii '50. Muzica nu e încă serioasă, chiar dacă este identificată cu rock-ul și nu cu rock'n'roll-ul.

A apărut Bob Dylan cu folk-ul său simplu, acustic, transpus într-un format electric, amplificat pentru a iniția noul curent din muzica rock. După prestația de la Newport Folk Festival din 1965 cu instrumente electrice și combinația de versuri folk cu muzica hard, rock-ul s-a confruntat cu ceva nou. Anii '50 au făcut loc tumultuoșilor ani '60, iar muzica pe 45 de rotații i-a făcut loc celei pe 33 1/3.

(va urma)

Corina Vladu

3 Filosofia pe 33 1/3

Acum putem să-l înțelegem pe Don McLean, care în „American Pie“ vorbește despre ziua în care muzica a murit („The day the music died“), referindu-se la decesele lui Buddy Holly, The Big Bopper și Richie Valens, un eveniment care a marcat sfârșitul unei anumite perioade din istoria rock-ului. „Ziua în care muzica a murit“ a fost aceea în care avionul cu acești trei mari ai rock'n'roll-ului s-a prăbușit, în februarie 1956. Începutul anilor '60 poate fi considerat sfârșitul epocii rock'n'roll-ului, în care muzica în sine era mesaj. De fapt, acest sfârșit era un nou început.

CE EXCURSIE LUNGĂ ȘI CIUDATĂ A FOST

Dezvoltarea muzicii rock a fost o excursie lungă și ciudată („a long,

Amestecul de muzici tradiționale în această perioadă includea rhythm & blues-ul negrilor, muzica folk și country, specifice albilor și gospel-ul sudic și a constituit baza celor ce urmau să vină. Nici noi și nici muzica nu vom fi aceeași, datorită evoluției Top-ului 40. Muzica din anii '50 era deja pe 45 de rotații. A fost o amenințare dată lumii adulților, maturității, respectului și decenței. Rock'n'roll-ul pe 45 de rotații este muzica petrecerilor și foarte rar e luată în serios și atunci doar de sentimentaliști părăsiți.

Pentru părinți și adulți, în general, muzica, adolescenții care o îndrăgeau erau o categorie gălăgioasă și antipatică, care nu știa decât să se distreze. Puștii se simțeau mult mai bine singuri, iar la petrecerile lor adulții

pentru ei o lipsă de respect și o amenințare adusă lumii celor mari.

La sfârșitul deceniului lucrurile par să se schimbe. Nu vorbesc despre schimbările din 1959-60. În mod clar, „anii '60“ este un termen folosit incorect, care denotă perioada de la începutul și jumătatea anilor '60, la începutul și jumătatea anilor '70. (Întotdeauna s-a spus că secolul 19 s-a încheiat cu izbucnirea celui de-al doilea război mondial). Anii '60 au debutat cu criza cubaneză (1962) și s-au încheiat cu demisia lui Richard Nixon (august 1974). În tot acest răstimp s-au petrecut foarte multe. The Beatles din perioada de început, a pieselor „Love Me Do“, „I Want To Hold Your Hand“, „She Loves You“, „Can't Buy My Love“, „A Hard Day's Night“ și „I Feel Fine“, toate ajunse no.1 în

VPR

5

20000000

DE LA

VOX MARIS

Ultima etapă, după care așteptăm răspunsurile alături de cele cinci sigle V.P.R. decupate. Termen limită pentru expediere: 7 Iunie 1994.

Etapa V

1. Cum se numesc D.J.-ii de la Vox Maris (ajung două nume)?

2. Care este numele real al solistei Lella K?

3. A cântat în duet cu John Travolta, Andy Gibb, Cliff Richard.

S-a născut la Cambridge, dar de locuit a locuit în altă parte.

Are și câteva premii Grammy la activ. Într-o vreme era blondă.

Cine e solista?

Traffic '94

STEVE WINWOOD și JIM CAPALDI sunt din nou împreună ca pe vremuri. Iată 10 titluri recomandate de revista „Q” (iunie 1994) pentru cei care doresc să cunoască mai bine muzica grupului.

1. Paper Sun (1967)
2. Hole In My Shoe (1967)
3. Dear Mr. Fantasy (1967)
4. Coloured Rain (1967)
5. Here We Go Round The Mulberry Bush (1968)
6. Feelin' Alright (1968)
7. Glad (1970)
8. Empty Pages (1970)
9. John Barleycorn (1970)
10. Low Spark Of High-Heeled Boys (1971)

Albumul *Far From Home* a ieșit pe 9 mai, la Virgin.

Ultima vizită la Curtea Supremă

Iată-l pe George Michael venind pentru ultima oară la proces. Verdictul este așteptat spre sfârșitul lunii iunie. Ori el, ori SONY vor scăpa de 3 milioane de lire cel puțin.

SĂ LUPTĂM ÎMPOTRIVA FRIZERILOR

„I-am spus să taie doar atât, dar tipul a luat-o razna pur și simplu”, explică Michael Stipe, care tocmai lucrează la noul material R.E.M. (programat pentru septembrie). Michael se confesează colegului Bono Vox (U2) cum că și pierde podoba capilară. Din simpatie, irlandezul își expune părul de pe piept. Al treilea personaj nu contează. S-a lipit de cei doi amici la petrecerea Rock The Vote de la New York.

Mă holbez și eu!

• Ați văzut că ne-am ales cu MTV legalizat? Încă puțin, și renunțăm la cablu și la farfurii. Ce vis frumos. Asta nu-i împiedică pe unii, mai șmecheri, să dea pieșe tot de la MTV sau alte posturi, fără să mai ceară voie. • Panii rock s-au mutat miercuri noaptea. Chestia cu prezentatul unor albume, în sensul că ai se arată niște coperti, recunosc, n-am mai văzut-o la nici o televiziune. Deci e originală sută la sută. • La Muzicorama am dat iar de Alexandria de Teleorman. Cred că este a treia prezentare a aceluiași festival. Mai are puțin și întrecerile de la Dublin (ca minute afectate). • Mai e și Info Pop Rock Bazar (poate nu le-am scris în ordinea bună, dar ideea contează), cu draguța Laura lângă un pomuleț nefericit. Melodii din finala autohtonă a Eurovision-ului și câteva texte istețe. Cum toate emisiunile au generice scrise pe zid de cărămidă (culori diferite), aștept să mă prind care-i identitatea fiecăreia. Să fie clar, mă bucur că le avem! • Dimineața, pe programul 1, am mereu o jenă. Cum vorbesc, cum arată și ce spun frații noștri de peste... este exact tot ceea ce nu-mi doresc. Un film e vorbit într-o limbă, dublat în rusă și titrat în română. O fi o formă subtilă să învățăm încă o limbă pe care mai marii țării o cunosc perfect? • Am primit și un Holby Top, care încerca să-l perie pe Șefu'. Cum să pui „Ei și...” pe primul loc? Fețele, fiți serioase și trimiteți clasele de demne de publicat. • Cu meciurile stăm bine. Chiar mă bucur că l-am rezut pe Cristi Topescu comentând o partidă importantă. Mi-au plăcut milaneezii de m-am topit. V-am spus că o femeie modernă trebuie să știe nițel din toate? Nu? Am făcut-o acum și să țină minte. • La „Ceai” l-am văzut pe Șerban Georgescu profund „îndrăgostit” de Mădălina lui. Îi zice „Mielu”, pentru că fata asta este „neprihănită și curată” ca animalul cu pricina. Moda prezentată de către Cătălin Botezatu, n-a fost cea mai rea. Doar de sărmanii dalmatieni mi-e milă, căci am înțeles că toți vor sări să-i jupoaie. • De la orgasm al legatului fedeleș, am simțit o scădere a inspirației. Ce mai, îl regret pe Viorel Gaiță! • Nu mă prind de ce la emisiunile sportive sunt citate de zor zăre și reviste de profil, odată ce TVR-ul are meseriașii proprii! Ori să facem așa-zisa „reclamă mascată”? Atunci, noi de ce n-am avea parte de ceva similar, mișcar la emisiunea la care participă boss-ul meu? Ia ziceți voi, draguților, care-i mersu'? • Melodiile pentru imnul naționalei de fotbal (ce nu-mi place mie termenul de imn) nu m-au doborât, dar parcă cele semnate de Dan Constantîn și Iuliu Merca erau mai aproape de ceea ce se cerea. Printre lexte, cam multe lozinci și rime forțate, gen „cu victoria alături vom sta”. Nu-i treaba mea să judec, din moment ce Federația va face alegerea, dar o casetă cu toate piesele tot s-ar cuveni. Fondurile adunate din vânzarea ei ar sprijini numita Federație să promoveze țara, așa cum a-a făcut-o TVR la Dublin. Și dacă n-o prezenta campionul lemnului și al patetismului patriotard (Ionel Stoica), spectacolul ar fi fost bun de tot. În stil italian chiar! • Silviana Dumitrescu - Ochescu și-a repovestit, matinal, sistemul conjugal. I-am văzut și pe nași, Dana - Vulpea și Dan - Corbul. • Tot emisiunile pentru copii se țin bine! •

Gălbioara